

ฝันดี ว่ามีเธอ

ชุด Home Sweet Home...
หวานใจในเรือนรัก

อัญมรีย์

"ฉันตอบมาคำเดียว ตอนนี้ผมกับเขาใครสำคัญกว่ากัน"

"ก็ต้องเป็นคุณอยู่แล้วนะสิ!"

"แต่ถ้าไม่มีผมอยู่ในโลกนี้ แล้วเขากลับมาขอเป็นแฟน คุณจะคบกับเขาไหม"

"ก็ไม่รู้เหมือนกัน บางทีก็อาจจะ..."

"อหะ!"

"อย่าโมโหนะ ก็คุณถามเองว่าถ้าโลกนี้ไม่มีคุณ"

"ถึงกาแลกซี่นี้จะไม่มีผมอยู่แล้ว คุณก็ห้ามมองเขาเด็ดขาด!"

"เจส...ฉันว่าคุณต้องใจเย็นๆ แล้วล่ะ"

"ถ้าไม่ยากให้ผมสติแตก ก็ช่วยบอกออกมาชัดๆ ที่สิว่าคุณรักผมคนเดียว แค่ผมคนเดียวเท่านั้น"

ฝันตัวว่ามีเธอ ชุบ Home Sweet Home... หวานใจในเรือนรัก

อัญชรัย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2369-3

ภาพประกอบ Jojie / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากจะเริ่มนับตั้งแต่ 'แสนสรัก' 'รักดีกามเทพ' 'เสพเสน่ห์' 'วิواهرสุดพริ้ง' และ 'อิงแอบตะวัน'

มาจนถึงวันนี้ นิยายชุด 'Home Sweet Home... หวานใจในเรือนรัก' ของ 'อัญชรี' ก็อยู่กับพวกเราเข้าสู่ปีที่สี่แล้ว และ 'ฝันดีว่ามีเธอ' ความรักของน้องเล็กแห่งแก๊งชะนีสายแข็ง ก็ได้มาอยู่ในมือของทุกคนกันแล้วนะค่ะ

แน่นอนค่ะว่า ปิดชุดของอัญชรีทั้งที่จะธรรมดาได้อย่างไร เลิฟเลยจัด Value Box 'Home Sweet Home... หวานใจในเรือนรัก' มาให้สาว ๆ ได้สะสมกัน ถ้าหลงรักอัญชรี (แก๊ง) ชะนีสายแข็ง และสามีของพวกเธอ อย่าลืมสะสมกันให้ครบทั้งหกเล่มรวมทั้ง Value Box ด้วยนะค่ะ

สำหรับผู้หญิงตัวคนเดียวอย่าง 'ณชา' แม้จะมีเพื่อนที่ดีและรักเธอมากขนาดไหน แต่ลืกลงไปหญิงสาวก็ยังฝันที่จะมี 'บ้าน' ที่แสนอบอุ่นเป็นของตัวเอง

บ้าน... ซึ่งไม่ใช่แค่ที่อยู่อาศัยอันประกอบด้วยอิฐหินปูนทราย แต่เป็น 'บ้านแห่งหัวใจ' ...ใครสักคนที่ยามอ่อนล้า เธอจะสามารถทิ้งตัวลงรอรับความอบอุ่นปลอดภัยจากเขาได้

มาร่วมค้นหาคำตอบไปพร้อมกันดีกว่าค่ะ ว่าระหว่าง 'เจส โลแกน' หนุ่มหล่อผู้ (เคย) เมินเฉยต่อความรักของเธอมาตลอด กับ 'พลิน' ผู้ชายที่ (เคย) รักเธอเพียงคนเดียว ใครจะเป็น 'บ้าน' ที่ณชาตามหา เป็นผู้ชายที่จะทำให้ นับจากนี้... เธอจะฝันดีทุกครั้งที่มีเขาอยู่ข้างๆ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

เนื่องจากพ่อ (คนแม่กลอง) ย้ายมาอยู่ที่บ้านเกิดแม่ (คนแม่เฒ่า) ดังนั้น 'อัญชรีย์' กับน้องสาวและน้องชาย จึงเป็นชาวจังหวัดเชียงใหม่โดยกำเนิด โดยตอนนี้ก็มีหลานๆ ที่เป็นลูกๆ ของน้องชายและน้องสาวแล้วทั้งหมดหกคนด้วยกัน เป็นหลานชายห้า หลานสาวหนึ่ง

หลังจากจริงจังกับการอ่าน บวกกับการชอบขีดๆ เขียนๆ อะไรเล่นๆ ตามอารมณ์มาตั้งแต่เด็ก ก็ได้มาเริ่มเขียนนิยายอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 2545 ได้รับโอกาสในการตีพิมพ์หนังสือเล่มแรกจากสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี 2547 ปัจจุบันรวมแล้วออกผลงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสทั้งหมด 43 ชิ้น (ทั้งเรื่องสั้น เรื่องยาว และ 'ฝันดีว่ามีเธอ' เป็นผลงานในลำดับที่ 43)

ในการเขียนนิยายแต่ละเรื่อง ส่วนใหญ่แล้วจุดเริ่มต้นมักเกิดขึ้นจากเห็นชีวิตผู้คนรอบข้าง แล้วเอาไปจินตนาการต่อ หลายครั้งต้องมีการสอบถามเพิ่มเติม บางที่ใช้วิธีหาข้อมูลต่อเอง อาจมีการเพิ่มและตัดทอนบางส่วนออกเพื่อสีสันและความเหมาะสม แต่ทั้งนี้คนเขียนก็ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ข้อมูลจากทุกรูปแบบเอาไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ที่สำคัญคือต้องขอบคุณคนอ่านทุกคนเป็นอย่างมาก ที่ทำให้คนเขียนมีกำลังใจทำงานเสมอมา ยังรอทุกท่านกำลังใจและทุกความคิดเห็นอยู่เสมอค่ะ (อัญชรีย์, Ancharee : Twitter, Facebookfanpage, Instagram, Blogger, Jamsai.com, Jamplay.world)

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

ณชಾಯากมีบ้านเป็นของตัวเอง บ้านที่สามารถเติมเต็มชีวิตของเธอได้อย่างแท้จริง มีความสุขอันเรียบง่าย รอต้อนรับเข้าสู่อ้อมกอดทุกเวลา ในยามที่เธออ่อนล้า ทุกๆ วันบนโต๊ะอาหารมีจานขนมหน้าตาธรรมดาสามัญ ใส่อาหารรสชาติบ้านๆ ไว้ให้เธอทาน...

แต่สิ่งที่เธอต้องเรียกว่าบ้านในตอนนี้ คือคอนโดมิเนียมราคาสูงกว่าสิบล้านที่ครบครันไปด้วยอุปกรณ์เครื่องใช้ราคาแพงแต่ปราศจากซึ่งไออุ่นของชีวิต ความสมบูรณ์แบบที่เธอได้ครอบครองในตอนนี้ไม่ว่าจะเป็นมิตรภาพอันดีจากผู้คนรอบข้าง สังคม ชื่อเสียง เงินทอง และอนาคตที่มองเห็นความงดงามในวันข้างหน้าอย่างชัดเจน มันช่างเป็นความพร้อมสรรพที่ว่างเปล่าเหลือเกิน

หญิงสาวปลอบใจตัวเองเสมอมาว่า แม้เธอจะสูญเสียพ่อกับแม่ไป แต่สิ่งที่ได้กลับมาทดแทนความสูญเสียทั้งหมดนั้นล้วนนับว่ามีค่าและสามารถให้ความสุขกับเธอได้เช่นกัน ใครๆ ต่างก็พากันอิจฉาชีวิตของเธอทั้งนั้น บางครั้งที่ใช้เวลานั่งทบทวนถึงสิ่งต่างๆ ดังกล่าว เธอเองยังอดรู้สึกไม่ได้เลยว่า...ชีวิตเธอมันช่างเหมือนกับความฝันอันเหลือเชื่อ ทว่า

มันไม่ได้เป็นเพียงแค่ฝัน แต่มันเป็นชีวิตของเธอเองจริงๆ

หากทำยที่สุดแล้ว ความคิดของเธอก็มักจะวนกลับไปตรงคำถามที่ว่า 'บ้าน' ที่เธอต้องการอย่างแท้จริงอยู่ที่ไหนกัน...

ชนาตกหลุมรัก 'เจส' ซึ่งเป็นเจ้าของชายในฝันที่ห่างไกลเหลือเกินจากความเป็น 'บ้าน' อันแสนอบอุ่น เจสไม่มีอะไรเลยที่จะเป็นความสุขอันเรียบง่ายสำหรับเธอ เอาเข้าจริงหญิงสาวยังตอบไม่ได้ด้วยซ้ำว่าจริงๆ แล้วเธอรักเขาเพราะอะไร รู้แต่ว่าเธอไม่อาจตัดเขาออกไปจากความคิดได้ เจสวนเวียนอยู่ในหัวเธอตลอดเวลา

สำหรับชนา เจสเป็นทั้งความสุขปนเจ็บปวด เป็นความอ่อนไหวที่ไร้ใจ เป็นรสชาติอ่อนหวานทว่าเข้มข้น เป็นความละมุนละไมที่แสนเย้ายวน และเป็นความนุ่มนวลที่อบอุ่นที่สุดสำหรับเธอ แต่ไม่ว่าเธอจะพยายามมากแค่ไหน...เขาก็เหมือนยังอยู่ไกลเกินเอื้อมอยู่ั่นเอง และยังเธอพยายามไขว่คว้ามากเท่าไร ก็เหมือนเขายังลอยออกไปไกลมากขึ้นเท่านั้น...

ในขณะที่ 'พลิน' เพื่อนรุ่นพี่จากบ้านนอกของเธอ ที่ถูกหลายคนตราหน้าว่าเป็น 'หมา' มองเครื่องบิน ซึ่งแน่นอนว่าชนาคือ 'เครื่องบิน' ลำนั้นของเขา...กลับคือคนที่พร้อมจะเป็น 'บ้าน' ให้เธอมากที่สุดในการรู้สึกของชนา แต่ติดปัญหาอยู่อย่างเดียวคือเธอไม่ได้รักเขาเลย แม้จะเคยพยายามแล้วก็ตาม...

"ถ้าจะให้ช่วยตัดสินใจระหว่างสองคนนี้จะก็ ฉันขอเลือกนายพลินมาเป็นลูกเขยละกัน"

"แต่เขาจนมาก เงินเดือนไม่น่าจะพอจ่ายค่าเช่าคอนโดฯ หนูด้วยซ้ำ"

"นี่! เงินมันไม่ใช่คำตอบทุกอย่างของชีวิตนะยะ แล้วเธอเองก็มีสมบัติฟัสถานตั้งเยอะตั้งแยะแล้วด้วย ดังนั้นสิ่งที่เธอต้องการจากผู้ชายคนที่เธอจะแต่งงานด้วยจึงไม่ใช่เงิน แต่เป็นสิ่งที่คนอย่างพลินมีให้เธอได้"

"แต่พี่พีทนะ...หล่อก็ไม่หล่อ ปากก็มาา...หมา เป็นโปรแกรมเมอร์ ที่ฝีมือั้นๆ อนาคตจะรุ่งหรือร่วงก็ไม่รู้ แกมราก็ไม่มีขับ เป็นเด็กแว้น อีกต่างหาก ใจคอคุณพริ้งจะให้หนูซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์หมอนั่นแล้วเป็น สก๊อยไปตลอดชีวิตเลยรีไรคะ"

"นี่! เขาเพิ่งอายุยี่สิบสี่นะยะ เพิ่งจะเริ่มทำงานมาได้ไม่เท่าไร ให้เวลา เขาเก็บเงินสร้างฐานะหน่อยเฮ้ ไปเอานิยายด่วนตัดสินคนที่ภายนอกมาจากไหนอี!"

"ก็หนูรักเจส หนูเลยต้องนึกถึงแต่ข้อเสียคู่แข่งเจสเอาไว้ตลอดเวลา"

"แหมมม...ที่รักจะ เจสเขารู้ไหมเหอะ ว่าตัวเองเป็นคู่แข่งใครเรื่อง อะไร ตอนนี้เขาก็ไปพินกับมิสจางเทียนอยู่บาฮามาสโน่นแน่ะจ้ะ"

"โหยยย...เจ็บปวดดด ทำไมไม่อ่อนโยนเลย คุณพริ้งนี้ใจร้ายชะมัด!"

"ที่คอยตอกย้ำให้พี่แบบนี้เป็นเพราะฉันรักเธอ ถึงได้อยากให้เลิกโมโหซะที ไม่อยากเห็นเธอหลงละเมอเพ้อพอกอยู่กับความฝันลมๆ แล้งๆ ที่ไม่มีวันเป็นไปได้ แล้วฉันก็มั่นใจมากกว่าพสินเนี่ยเขาจิตใจดี จริใจ เป็นเด็กดี ไม่เจ้าชู้...สรุปว่าเขามีอะไรที่ตรงกันข้ามกับเจสแทบทุกอย่าง โดยเฉพาะ เรื่องเงิน แต่ที่สำคัญคือพสินเป็นคนที่มีความหลายสิ่งหลายอย่างที่จะช่วยให้เธอ มีความสุขในแบบที่เธอต้องการได้ ส่วนเรื่องปากหมาฉันไม่นับเป็นข้อเสียนะ เพราะถึงจะหมาแต่ไหน แต่หมอนั่นก็แพ้เธอกับฉันอยู่ดี จริใจไหนจะดีกว่า"

"แต่หนูรักเจส"

"..."

"เจสเองก็มีหลายๆ อย่างที่หนูต้องการนะคะ เขาอายุเยอะกว่าหนู หลายปี เป็นผู้ใหญ่ ใจดี มีลูกติดเป็นพรวน คิดแล้ว...หนูก็รู้สึกอบอุ่น อย่างบอกไม่ถูก..."

"..."

"หนูว่า...หนูรักเขามากจริงๆ หนูฝันถึงเขาตลอดเลยคะ เมื่อคืนก็เพิ่งฝัน

ฝันติดเรตด้วยอะ เชนจ์"

"..."

"คุณพริ้งคะ...หนูรักเจสมากเลยละ ทำไงดี..."

"โอ้ยยย...ณชานา ถ้าจะหน้ามิดหัวปักหัวปำขนาดนั้นละก็ เชิญเธอ
ฝันหวานต่อไปเถอะยะ ลำคานนน!"

บทที่ 1

นางเอกสายมโนโล่ฝั่งเพชร

"ช่วงนี้สาวหน้าหวานเจ้าของแฮชแท็ก #นางเอกสายมโนโล่ฝั่งเพชร อย่าง 'ณชา เดอะสเตจ' โดนมรสุมข่าวฉาวเล่นงานอย่างหนักหน่วงไม่เว้นแต่ละวัน ล่าสุดภาพโดนแอบถ่ายที่ถูกขุดมาปล่อยว่อนโลกโซเชียลจนได้ แฮชแท็ก #นางเอกสก๊อตยลันเสมอหุ ก็ทำพิษจนมีทีท่าว่าอาจโดนคู่ควงคนล่าสุดเท แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นทางต้นสังกัดยังไม่อวี่วี่ เดินหน้าอัดงานนางเอกซี้มโนอย่างต่อเนื่อง!"

หลังจากศรีอาภาอ่านข่าวให้ฟังจบแล้ว เพชรพริ้งก็ออกอาการหัวร้อนจนแทบจะส่งเสียงกรี๊ดร้องดังลั่นบ้าน เธอรับไม่ได้อย่างแรงที่คนซึ่งเป็นเหมือนลูกสาวสุดรักสุดสวาทขาดใจของตนโดนสื่อโจมตีอย่างหนัก เพราะ 'เจส โลแกน' นักธุรกิจหนุ่มชาวอเมริกันผู้มีภาพลักษณ์ของเพลย์บอยเต็มขั้นในแบบที่เธอแสนจะรังเกียจ เขามีลูกติดสามคน ทุกคนล้วนแล้วแต่เป็นลูกนอกสมรสและกำพร้าแม่ ดังนั้นเจสจึงไม่มีอะไรเลยที่ทำให้เพชรพริ้งเป็นปลื้ม เพราะเงินที่สามารถซื้อที่ดินบางประเทศได้ทั้งประเทศของเจส ไม่ได้มีค่ามีความหมายอะไรเลยในสายตาของเธอ

"แต่ป่านนี้ยายเด็กบ้านนี้ยังไม่รู้ตัวอีกว่าชีวิตกำลังจะพังเพราะผู้ชาย

คนเดียว ฉันกับยายโบว์รีอุตส่าห์ช่วยกันทำทุกวิถีทางเพื่อลบภาพเด็กเส้นเมียดเก็บพี่ที่อุปของนางให้ พยายามจะดันภาพลักษณ์นางเอกสายฮาอารมณ์ดีให้เกิดให้บัง แต่จนแล้วจนรอดนางก็ยังไม่สำนึกอีก เอาแต่หาเรื่องทำลายตัวเองอยู่นั้น แต่ยังไม่ยอมปล่อยให้ยายฉกไปยุ่งกับเจสอีกแล้ว ดูลิเนี่ย...ดู! วันๆ มีแต่ข่าวเรดกับผู้ชายไปทั่วบ้านทั่วเมือง ทั้งที่จริงก็ยังไม่เคยได้ใครเป็นผัวเลยสักคน แถมไอ้คนที่ตัวเองอยากได้เขารักๆ จนตัวลั่นก็ดันไม่เคยได้เป็นข่าวตึง ด้วยเลย นอกจากมีแต่เรื่องฉาวโฉ่ให้โดนรุมจวก รุมแซะ หาวาไปวิ่งไล่จับเขาแต่เขาไม่เอา ถ้านางไม่เลิกยุ่งกับเจสก็ไม่มีทางแก้ปัญหาพวกนี้ได้แน่ เราจะเถียงแทนก็ยังไม่ได้เต็มปาก!"

"นี่ก็โดนคุณโบว์ถอดออกจากบทนางเอกไปสองเรื่องแล้วนะคะ ก็ยังจะหน้ามิดตาบอดไม่เลิกอีก เฮ้อออ..."

'โบว์' หรือ 'บุริสกร' เป็นทายาทและผู้บริหารของ 'วีรากร' ที่ปัจจุบันนั่งแท่นคุมรายการโทรทัศน์ทั้งหมดของวีรากรอยู่ จึงถือว่าเป็นเจ้านายโดยตรงของณชา เพราะเธอเป็นนักแสดงในสังกัดของวีรากร

"ฉันจะทำยังไงกับยายนี่ดิเนะ ช่วยกันคิดหน่อยเถอะ"

"ณชาต้องจะตายไป เคยฟังเราชะที่ไหนล่ะคะ ตอนนี้อยู่กับคุณที่อุปฟังไม่ได้แล้วด้วย เขาเดินหนีท่าเดียว โกรธมากที่ณชาพูดไม่เคยรู้เรื่องเลยบอกจะตัดหางปล่อยวัดแล้ว ในเมื่อเตือนแทบตายไม่ฟังเขาก็จะไม่รับรู้อะไรอีก แล้วณชานะ...ตอนเราเตือนต่อหน้าก็เหมือนนางจะยอมเออออรับฟังด้วยดีอยู่หรอกคะ แต่พอคล้อยหลังเราไปปุ๊บก็หาเรื่องเองตลอด"

เพชรพริ้งฟังแล้วถอนหายใจเป็นครั้งที่สิบของวัน แต่อย่างไรก็ตามเธอรู้อัจฉกณชาติ หล่อนอาจจะพยายามคิดเข้าข้างตัวเองในเรื่องเจสได้สารพัดรูปแบบ วันๆ เอาแต่মনเพื่อฝันถึงเขาไม่เลิกรา แต่ลึกๆ หล่อนก็รู้แะใจดีว่าเจสไม่มีทางจะรับรัก และรู้ว่าเรื่องระหว่างหล่อนกับเขาไม่มีทางเป็นไปได้ถึงบางครั้งเขาจะจงใจหวานแสนหึงหรือทำให้หล่อนหลงผิดจนไขว้เขว ทว่า

ณชาเองก็รู้ว่ามันเป็นแค่เกมของผู้ชายเจ้าชู้เพื่อเลือกทั่วไปเท่านั้น เขาอาจจะชอบหล่อนอยู่บ้างในฐานะที่หล่อนเป็นคนน่ารัก แต่ก็เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เคยคิดจะจริงจังด้วย แล้วที่สำคัญถึงจะหลงรักเจสจนหน้ามืดตามัวแค่ไหน แต่ณชาไม่ใช่คนโง่ หล่อนย่อมรู้ว่าเจสหมายตาผู้หญิงคนอื่นที่เหมาะสมคู่ควรกับเขามากกว่าหล่อนในทุกด้านเอาไว้แล้ว เพียงแต่ว่าในเมื่อตอนนี้ยังตัดใจจากเขาไม่ได้ หล่อนจึงชอบหาเหตุผลมาคิดเข้าข้างตัวเองไปเรื่อยๆ แบบไม่หยุดหย่อน

"คุณที่อุปเองก็คิดเหมือนกันกับคุณพริ้งนะค่ะ ว่าเท่าที่เห็นตอนนี้ก็มีแต่พลินที่เหมาะสมกับณชาที่สุด สรุปว่าทุกคนเ็นดูพลินกันหมด ยกเว้นตัวณชาเอง ที่พอเราพูดถึงพลินก็จะเอาแต่เบ้าปากรัวๆ"

"แต่ฉันเชื่อนะว่า คนเรานะต่อให้มันโง่แค่ไหน พอถึงจุดหนึ่งก็จะรู้เองว่าควรหยุด ฉันก็หวังแค่ว่าณชาจะรู้ตัวในเร็ววันและรีบหยุดก่อนชีวิตตัวเองจะพังไปมากกว่านี้ อีกไม่นานก็คงได้สติขึ้นมาว่าเสียเวลาทุ่มเทให้เจสมานานเกินไปแล้ว"

เพชรพริ้งเป็นห่วงณชาเสมือนหล่อนเป็นลูกสาวของตัวเองจริงๆ และหวังให้ณชาตาสว่างเสียวันนี้พริ้งนี้เลย

"บางที่...การรอคอยและคาดหวังในตัวใครสักคนที่มีคนจำนวนมากรักและต้องการเขา มันก็คงไม่ต่างจากเวลาที่เรากำลังกินข้าวร้านดังที่คนเยอะแน่นร้าน ซึ่งจะมีเมนูเด็ดอันหนึ่งที่ลูกค้าทุกรายหมายปอง แต่พอสั่งเมนูนั้นไปแล้วมันดันมาซ้ำจนเกินเหตุ แต่ระหว่างรอ...พอเราได้ลองเมนูอื่นไปเรื่อยๆ เรากลับรู้สึกว่ามันก็โอเคนี่นา แล้วเราก็กินจนอิ่มไปนานแล้วแต่เมนูที่อยากกินที่สุดในร้านก็ยังไม่มา เราก็กินบอกเขาว่า...ช่วยห่อกลับบ้านให้ทีหรือถ้าเป็นไปได้ช่วยตัดออกไปจากรายการอาหารของเราเลยยิ่งดี เพราะพอรอจนเกินไปเราเลยอิ่มแล้ว ไม่อยากกินแล้ว..."

"งั้นเราก็คงได้แต่หวังว่าณชาจะเห็นเจสเป็นแค่เมนูฮิตที่ว่ามันจริง ๆ"

ทว่าในขณะที่คนรอบตัวกำลังพากันกังวลกับเรื่องของเธอแทบตาย นางเอกสาวเจ้าของแซชแท็ก 'นางเอกสยามโนโล่ผิงเพชร' อย่าง 'ณชา เตอะสเตจ' กลับทำเหมือนไม่รู้อะไรหัวไหนใดๆ ต่อข่าวเสียหายที่ทำร้ายตัวเองอยู่ ยามเผชิญหน้ากับสื่อ เธอก็ยังสามารถลอยหน้าลอยตาตอบคำถามได้ราวกับมันเป็นแค่เรื่องตลกขำๆ ทั้งที่ลึกๆ แล้วนั้นก็แสนจะเจ็บปวดทรมานราวกับถูกแทงซ้ำแผลเดิมทุกครั้งที่มีคนตั้งคำถามเรื่องเจส แต่ถึงกระนั้นเธอก็กลับยังใจแข็งโดยไม่ยอมพุ่มพวยหรือแสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมาให้ใครเห็น

"รู้ไหมณชา...เจมีชอบฟีฟิทแหละ"

"อะไรนะ"

"เจมีชอบฟีฟิท..."

ณชาขยับตัวลงนั่งหันหน้ามองเจมีที่ถือขวดน้ำเย็นเดินมานั่งที่โซฟาตัวเยื้องกับเธออย่างพิศวง เมื่ออยู่ๆ อีกฝ่ายก็เอ่ยปากบอกว่าชอบพลินเพื่อนรุ่นพี่จากบ้านนอกคนนั้นของเธอ

'เจมี' เป็นลูกสาวคนโตของเจสที่เกิดจากภรรยานอกสมรสคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนไทย เจสเพิ่งเข้ามารับผิดชอบชีวิตเจมีในฐานะพ่อได้เมื่อไม่นานมานี้เอง หลังจากที่แม่ของเจมีเสียชีวิตลง ตอนนี้เจมีเป็นเพื่อนสนิทที่อายุน้อยกว่าณชาไม่ถึงสองปี ตอนแรกนั้นณชาพยายามเข้าหาเพื่อติดสนิทกับเจมีก็เพราะหล่อนเป็นลูกสาวของเจส แม้จริงๆ แล้วเจมีจะไม่ได้ช่วยอะไรเธอนักเกี่ยวกับเรื่องเจส แต่ด้วยความที่เธอหลงรักเจสจนหัวมึน...ดังนั้นแค่การทำคะแนนจากเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ล้วนแล้วแต่สำคัญต่อณชาทั้งสิ้น

วันนี้เจมีแะมาค้างกับเธอที่คอนโดมิเนียมเหมือนที่เคยทำอยู่เป็นประจำ มันทำให้เธอหายเหงาและไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ตอนนี้หล่อนจึงถือเป็นเพื่อนที่เธอสนิทด้วยมากที่สุดคนหนึ่ง แม้ณชาจะเริ่มต้นความสัมพันธ์กับเจมีด้วยการหวังประโยชน์บางอย่างเกี่ยวกับเจสก็ตาม

"ชอบแบบไหน ชอบแบบอยากได้ไว้เอง หรือชอบ...แบบอยากให้เขา
ได้ลงเอยกับฉัน"

"ไม่รู้สิ บอกไม่ถูก รู้แต่ว่าพี่พีทนาร์ก"

"ถ้าเธอชอบเขาแบบคิดจะจริงจังด้วย...ฉันจะไม่ยุ่งเลยนะ แต่ถ้าอยาก
หลอกฟันเล่นๆ เหมือนผู้ชายคนอื่น...อย่าทำแบบนั้นเด็ดขาด สงสารเขา"

คิวเรียวงามของเจมีขมวดเข้าทันควัน "เธอไม่ชอบเขาซะหน่อย
เป็นห่วงเขาด้วยหรอ"

"เขาเป็นทั้งเพื่อนทั้งพี่ชายฉันนะ"

"ห่วงก้างมากกว่า"

"เปล่านะเจมี ไม่ใช่อย่างนั้น" ณชาธิปปฏิเสธอย่างจริงจัง "ฉันกับเขา
สนิทกันมาตั้งแต่เด็ก"

ณชาธิปจำใจพินิจมาตั้งแต่จำความได้ เธอรู้สึกดีด้วยเสมือนเขาเป็นเพื่อน
และพี่ชายมาตลอด หลังจากกลับมาติดต่อกันอีกครั้งเกือบสองปีที่ผ่านไป
พลินเคยสารภาพรักและขอคบเป็นแฟนกับเธอ แต่ณชาธิปปฏิเสธอย่างเด็ดขาด
เพราะไม่ได้รู้สึกกับเขาแบบคู่รัก แต่ถึงจะถูกปฏิเสธอย่างชัดเจน พลินก็ยังคง
ปฏิบัติต่อเธอดังเดิม

แม้ว่ามองภายนอกแล้วณชาธิปกับพลินจะไม่เหมือนคนที่ติดต่อกับหา
กันอย่างสนิทสนมจริงจัง แต่สำหรับณชาแล้ว...พลินคือคนสำคัญ และ
มักเป็นคนแรกที่เธอคิดถึงเสมอไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาเป็นคนเดียวที่
ถึงแม้จะขาดการติดต่อไปเป็นปีสองปี หรือไม่ได้เจอกันเลยนานแสนนาน
ขนาดไหน แต่เมื่อได้กลับมาพบกันแล้ว บรรยากาศก็ยังคงเหมือนเดิม
ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

"ถ้าลองมาคบกับเจมีสักพัก เขาอาจจะลืมเธอไปเลยก็ได้ ไม่ดีหรอก
หรอ เขาจะได้ไม่มาหาเรื่องกวนใจให้เธอรำคาญอีก"

"ใครบอกว่าฉันรำคาญ ฉันไม่เคยรำคาญเขาเลยนะ ฉันแค่ไม่รักเขา"

เพราะฉันรักเจสไปแล้วเท่านั้นเอง" ณาพุดพลงถอนหายใจเบาๆ "เอาเป็นว่า ถ้าเธอชอบเขาก็ตามใจละกัน แต่อย่าทำร้ายเขาเด็ดขาดเลยนะ พี่พีทเป็นคนดี"

"บอกว่าเขาเป็นคนดีแล้วทำไมเธอไม่ชอบเขาล่ะ"

"ก็ฉันรักแต่อดีตของเธอไปแล้วนี่ ต้องให้ย้าอีกทีรอบกันเนี่ยสิ!"

"ทั้งที่เจสไม่มีทางชายตาแลนชานะเธอ"

แม้ใครๆ จะชอบย้าเรื่องนี้บ่อยจนเธอเริ่มชาชิน แต่ได้ฟังที่ไรก็อดรู้ปลื้มวาบในอกไม่ได้ทุกที "นั่นก็รู้..."

"ฉันทำไมไม่ตัดใจ"

"ก็พยายามอยู่ แต่มันทำไม่ได้"

"ตอนนี้เขาอยู่กับมิสจเทียนที่ปักกิ่งนะ รู้ยัง"

"รู้แล้ว"

"อาทิตย์ที่แล้วเขาก็ไปบรูไนกับเชอริล ไวต์"

"รู้..."

"เดือนก่อนก็ไปล่องเรือกับ..."

"พอๆๆ ฉันรู้ทุกอย่างนั่นแหละ รู้ว่าตอนนี้คู่ดวงเจสมี่ทั้งดารา นางแบบ และนักธุรกิจสาวสวยระดับทายาทมหาเศรษฐี..."

"แต่ก็ยังโง่"

"มันก็เรื่องธรรมดา เวลามีความรักคนส่วนใหญ่ก็ฉลาดน้อยลงกันทั้งนั้น"

"ยกเว้นเจมีล่ะ"

"อ้าา ไว่ตอนนั้นฉันจะรอดูความฉลาดของเธอขณะที่รัก" ณาเบ้าปากใส่เพื่อนที่เซิดหน้าพุดแบบนั้นได้อย่างมั่นอกมั่นใจ

"นี่ บอกตามตรงนะ ในฐานะที่ณาเป็นเพื่อนรักของเจมี เจมีทำใจไม่ได้จริงๆ ถ้าณาลงเอยกับเจส หรือถึงจะแค่มีอะไรกันเล่นๆ ชั่วคราว

ก็เถอะ...เจมีรับไม่ได้ พอคิดแล้วมันแบบ...ชนลูกชนพองสยองขวัญพิกล ตัดใจเสียไม่ได้หรอก"

"แต่เธอบอกเองว่าเรื่องนี้มันเป็นไปได้ แล้วจะมาคิดให้มันชนลูกชนพองไปลวงหน้าทำไม"

"ไม่รู้สิ พอเห็นธนาเครซึ่งเจสขนาดนี้แล้วก็อดคิดไม่ได้ทุกที เจสนะ...ถือว่าเป็นคนดีอยู่หรอกนะ แต่ไม่ใช่ผู้ชายที่ดีสำหรับธนาหรือผู้หญิงคนไหนเลย แม่ของเจมีรักเจสมาก ยอมหมดทุกอย่างเพื่อเขา ไม่เคยพูดถึงเขาในแง่ร้ายเลยด้วยซ้ำ แต่เขาไม่เคยเห็นความดีของแม่เลย ก็แค่ถูกใจที่แม่สวย เจมีไม่อยากให้ธนามีชะตากรรมเดียวกันกับแม่"

"ความรักมันบังคับกันได้ที่ไหนล่ะ"

"แต่อนาคตเธอกำลังจะพังเพราะเขาอยู่แล้วธนา ขวตอนนี่ทำให้ภาพลักษณ์เธอดูแย่มาก เหมือนเป็นผู้หญิงไร้ค่า คิดดูสิว่าแฟนคลับที่รักเธอและเห็นคุณค่าของเธอจะรู้สึกยังไงที่เห็นเธอทั้งโดนดูถูก โดนแซะ โดนเหยียดหยามอย่างหนักสารพัด เธอควรห่วงอนาคตตัวเองและรู้จักมีอีโก้บ้างนะ"

แม้ว่าเจมีจะไม่เคยแสดงท่าทีที่กีดกันความรักของเธอกับเจสอย่างจริงจัง ทว่าน้ำเสียงและแววตาของหล่อนตอนนี้บ่งบอกว่าเป็นห่วงเธออย่างแท้จริง ทว่าธนากลับไหว้ไหล่เบาๆ เสมือนไม่แยแสอะไรเลย ไขว่หาเธอไม่ห่วงอนาคตตัวเอง แต่ตอนนี้เธอแค่ยังห้ามความรู้สึกที่มีต่อเจสไม่ได้

"เอาเป็นว่าเจมีจะให้โอกาสธนาตัดสินใจเรื่องฟีฟิอีกครั้ง...สองเดือนละกัน ถ้าภายในระยะเวลานี้ธนายังไม่ยอมตัดใจจากเจส ฟีฟิจะต้องตกเป็นของเจมีแน่นอน"

"ทำไมต้องเอาฟีฟิมาเป็นตัวประกันด้วยเนี่ย เขาไม่เกี่ยวอะไรสักหน่อย" ธนาหน้ามู๋

เจมีหัวเราะเสียงใสปิ้ง "ก็เจมีชอบฟีฟิ"

"แล้วสรุปว่าอยากได้เขาแบบจริงจังหรือแค่ชั่วคราว" หญิงสาวถามอย่างอดเป็นห่วงพลินไม่ได้ เพราะเธอรู้ดีที่รู้ว่าเจมีมีเสน่ห์แพรวพราวและเจ้าชู้ขนาดไหน ถ้าลองว่าหมายตาใครแล้วคนนั้นเป็นต้องเสร็จหล่อนทุกราย เจมีคบหาผู้ชายมากหน้าหลายตา เปลี่ยนคู่คงบ่อยแทบไม่ต่างจากเจสผู้เป็นพ่อ จึงเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อว่าหล่อนคิดจริงจังกับพลิน

"ก็...ไม่รู้เหมือนกัน" เจมีตอบยิ้มๆ พลังใจไหวไหวเบาๆ "มันก็ขึ้นอยู่กับว่า...พี่พีทจะมีความน่าค้นหาแค่ไหนด้วย"

ณ ชามองสีหน้าท่าทีอันเต็มไปด้วยแว่ทำทายเป็นที่น่ารักน่าซึ้งแก่น่าหมั่นไส้เหลือทนของเพื่อนสาวด้วยความหัวเราะลั่นๆ เพราะเชื่อแน่ว่าหากอีกฝ่ายตัดสินใจรักแล้วละก็ พลินไม่มีทางรอดพ้นเงื้อมมือหล่อนไปได้แน่

เนื่องจากช่วงนี้ค่อนข้างว่างกว่าที่ผ่านมา ณฯ จึงเบื่อหน่ายถึงขั้นต้องโทรไปชวนพลินทานข้าวในวันหยุด เพราะเพื่อนคนอื่นไม่มีใครว่างเลย พอถึงเวลานัดเธอก็ออกจากคอนโดฯ ไปรับ 'มาร์ก' กับ 'ลิโอ' ที่บ้านคุณยายของเด็กๆ ตามที่ได้นัดล่วงหน้าเอาไว้ตั้งแต่สองวันก่อน จากนั้นจึงพาเด็กชายวัยย่างสี่ขวบกับย่างห้าขวบ ไปรับพลินที่บ้านเช่า ซึ่งอีกฝ่ายพักอยู่กับเพื่อนอีกสองคน

มาร์กกับลิโอเป็นลูกชายของอดีตภรรยาของสมรสคนหนึ่งของเจส ซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ณฯ ค่อนข้างสนิทกับเด็กทั้งสองคน ยอมรับว่าเหตุผลที่ทำให้เธอพยายามสนิทกับเด็กๆ ในตอนแรกคือเป็นเพราะเจส แต่หลังจากใกล้ชิดสนิทสนมกันมาจนถึงตอนนี้ เธอก็รู้สึกผูกพันและรักใคร่เด็กทั้งคู่ด้วยความบริสุทธิ์ใจอย่างแท้จริง

เดี๋ยวนี้อสองหนุ่มผู้เป็นเพื่อนของพลิน ไม่ได้มีความตื่นเต้นหรือกระตือรือร้นเหมือนตอนแรกๆ ที่ณฯ แวะมาหาพลินที่บ้านอีกแล้ว เพราะณฯ เคยมาหลายครั้งจนพวกเขาเริ่มชิน แต่กระนั้นก็ยังให้ความสำคัญกับเธอด้วยการ

ช่วยทำความสะอาดบ้านเตรียมต้อนรับแขก แม้พาสินจะย่ำแล้วย่ำอีกว่าวันนี้ฝนจะแฉะมารับเขา เธอก็ไม่ลงจากรถด้วยซ้ำ ทว่าพอเอาเข้าจริงเธอก็กลับพามาร์ก็กับลิโอลงจากรถมากดกริ่งแทนที่จะโทรเรียกพาสินให้ออกมาขึ้นรถเลย

"ลิโอปวดฉี่ มาร์ก็ปวดฉี่" ฌซาบอกหลังจากยกมือไหว้ทักทายเจ้าของบ้านอย่างมีมารยาท

"อ้อ..." พาสินทำเสียงรับรู้คำบอกเล่าไขความกระจ่างดังกล่าวจากฌซาพร้อมกับรีบเปิดประตูรั้วทวนแฮนด์หลังเล็กให้ผู้มาเยือน

"ห้องน้ำสะอาดดีไหมคะ เด็กสองคนนี่ไม่ค่อยชินกับอะไรที่แบบ... โสโครกนะ ถ้าสกปรกนี่รับรองว่าเกร็งจนฉี่ไม่ออกแน่" ฌซาถามเพื่อความมั่นใจ

"โซคดีที่วันนี้สะอาด ปกติก็ไม่..." พาสินบอกตามตรง

"พี่พี่ทานอะไรยัง ฌซาฮิ้วว...หิว"

"ซอร์รี่ บ้านพี่ไม่มีอะไรที่เธอน่าจะกลืนลงคอได้ให้เธอกินเลยตอนนี้ ดีสุดก็มีแค่ขนมถุงก๊อบแก๊บกับมามา เธอก็ไม่กินของพวกนั้นหรอกมั้งใช่ไหม เพราะต้องรักษารูปร่าง แล้วพักนี้..." พาสินพูดพลางหันมองคนข้างๆ "รู้สึกจะอ้วนขึ้นรีเปล่า"

"ทักผู้หญิงอ้วน...เสียมารยาทมาก!" ฌซาถลึงตาใส่อย่างเหวี่ยงๆ ก่อนจะถอนใจ "แต่ก็จริงนั่นแหละ อ้วนขึ้นเยอะเลย นี่เพิ่งโดนคุณโบว์ตำมาเมื่อวาน สงสัยว่าพักนี้จะไปด้วยขานมไข่มุกเยอะไปหน่อย"

"เปลอกินเยอะเพราะเครียดเรื่องที่โดนถอดจากละครรีเปล่า"

ความใส่ใจเหมือนไม่ได้ตั้งใจจากผู้ชายที่มีลักษณะเหมือนไม่สนใจอะไรในโลกมากนักของเขา ทำให้เธออดรู้สึกซาบซึ้งเบาๆ อยู่ในใจไม่ได้

"ก็ไม่เชิงหรอกค่ะ แค่นี้เอง"

"อ้อ...ห้องน้ำไม่สะอาดเลยอะ เล่าไม่ยากฉี่ที่นี่ เล่าจะฉี่ฉี่ไว้!" ลิโอ

งอแงแล้วทำท่าฮีบอยู่หน้าห้องน้ำอย่างน่าเอ็นดู ไม่ยอมก้าวเข้าไปข้างใน
γγγγ

"อย่าอัน ไปฉี่หลังบ้านไป" พลินบอก

"น่าเกลียด จะไปฉี่หลังบ้านได้อย่างไร ฉี่ตรงนี้แหละ ห้ามอันฉี่ด้วย
แต่ก็...ห้องน้ำซกมกจริงๆ นั่นแหละ ไหนบอกสะอาด" ณาหันไปเอา
เรื่องเจ้าของบ้าน

"นี่สะอาดสุดในรอบปีแล้วครับคุณนายย...ขอโทษจริงๆ ที่สกิล
การล้างห้องน้ำของพี่มีแค่นี้ ไม่มีตั้งค้้างแม่บ้านด้วย จน"

ณาค้อนคนช่างประชดขั้วหนึ่ง "กลั่นอกกลั่นใจฉี่ไปก่อนละกันนะ
ลิโอ เข้าไปเลยเร็วๆ มาร์ก็รออ้อยู่"

"มาร์ก็ว่า...มาร์ก็กลั่นอ้วก่อนดีกว่า"

"นี่! กลั่นไม่ได้ ต้องอ้วที่นี่ ไม่งั้นจะไปอ้วที่ไหน เราต้องรีบไปซาฟารีเวิลด์
แล้วนะ"

"แล้วถ้าเราอันฉี่กับอ้อเอาไว้ พอเราไปเจอท้ายย...เจอกับลำย...
อ้อเน เลอะโดนกินอะป่าว"

"แน่นอน สิ่งโตกับเสื่อจะได้กลั่นฉี่กลั่นอ้วของเรา แล้วก็จับเรากิน
เคี้ยวจ่างๆ อร่อยไปเลย ดังนั้นไปฉี่ไปอ้วให้เรียบร้อยเร็วๆ เข้า!"

ณาเปลอเหวี่ยงใส่เด็กๆ อย่างลืမ်ตัว ซึ่งก็ทำให้สองหนุ่มน้อย
ยอมกลั่นใจเข้าห้องน้ำแต่โดยดี พอเห็นว่าเด็กๆ พุดจารู้เรื่องแล้วหญิงสาว
จึงถอนหายใจเฮือกแล้วเดินไปนั่งที่โซฟาโนโงะชั้นล่างของบ้าน

"อยากได้พ่อเขาจนตัวสั่นแต่ดันไม่อ่อนโยนกับลูกเขาเลยเนี่ยนะ
มันจะดีเหรอณา แทนที่จะหาทางโกยคะแนนผ่านลูกๆ เขา"

คำเตือนของพลินทำให้ณาน้ำหงิก "สู้ว์!"

"พูดว่าเสือกเลยก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจพี่หรอก คนกันเอง"

"คะ พี่เสือกมากเลย เสือกค่อตๆ!"

พลินหัวเราะ "นี่ไปหงุดหงิดอะไรที่ไหนมารีเปล่า ทำไมขึ้นง่ายนักละวันนี้"

"ก็ตอนนี้เจอไปเจอกับนางแบบที่ภูเก็ต!" ณิชาวินเบาๆ "คนโกหกไหนบอกว่าชอบแต่สาวเอเชีย แล้วทำไมอยู่ๆ ถึงไปควงที่อ็อปโมเดลตะวันตกจำแบบนั้นได้หน้าตาเฉย"

"เซอร์ล ไวต์ใช่ไหม... พี่เห็นข่าวแล้วละ แต่มันก็ไม่แปลกนะที่เจสจะยอมแหกสเป็กตัวเองบ้าง ก็เขาสวยตะลึงจนน่าขนลุกเลยนี่นา ยิ่งกับตุ๊กตาบาร์บี้แน่ะ ถ้าให้ณชา เดอะสเตจไปยืนข้างเซอร์ลละก็ มีหวังณชา เดอะสเตจคงดูก็องแก๊งกะโหลกกะลาไปเลย ว่าไหม"

"..."

"พี่ไม่ได้ว่าณชาไม่สวยนะ แต่พอเทียบกับเซอร์ล ไวต์แล้วมันต่างกันคนละระดับจริงๆ อย่างเจสก็ต้องคู่ควรกับผู้หญิงระดับนั้นขึ้นไป... มันถึงจะพอเหมาะพอดีกัน"

"พี่พี่!"

"พี่พูดความจริงนะ"

"ก็ไม่ได้จะเถียงว่าไม่จริง แต่ถ้าจะดูถูกกันแรงขนาดนี้ละก็... เลิกคบกันไปเลยเถอะ!"

พลินออกอาการยิ้มขำและมองเธออย่างเอ็นดูเหมือนไม่รู้หรือรู้หนาวที่ทำเธอโกรธ

"ขอโทษนะที่พี่ใจร้าย แต่ทั้งหมดก็เพราะเป็นห่วง พี่ไม่รู้จะหาวิธีไหนมาช่วยดึงเธอให้ตาสว่างได้แล่นี่นา เห็นเธอเหม็นจนเป็นข่าวฉาวเสียขนาดนั้น... พี่เป็นผู้ชายยังรู้สึกอายแทน แล้วพี่ก็คิดว่าพอจะเข้าใจเจสด้วย คนที่ไม่ใช่... ยิ่งไงก็คือไม่ใช่ นี่ต้องถือว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษมากเลยนะ ที่เธอให้ทำเสียขนาดนี้แต่เขาก็ไม่เอา ถ้าเป็นผู้ชายสัวๆ บางคนอาจจะพินเล่นที่สองทีแล้วทิ้ง..."

"อียัย! พี่พี! เกินไปแล้ว! พุดจาแต่ละคำไม่ถนอมน้ำใจกันเลยสักนิด!" หนาขึ้นเสียงใส่ด้วยความโมโห "นี่โดนคุณพริ้งเสี้ยมมารีงอี ได้ยินว่าวันก่อนไปกินข้าวกันมานี่ เพราะคุณแซนส่งไปช่วยงานคุณนริศ...ใช่ไหม!"

พลินทำงานอยู่ที่ 'แมกเนทีฟ' บริษัทของ 'แซน' หรือ 'แสนสรัล' สามีของบุรัสกร ซึ่งให้บริการด้านการวางแผนกลยุทธ์และพัฒนาสื่อทางดิจิทัล รวมถึงเป็นที่ปรึกษาด้านการตลาดออนไลน์ครบวงจรด้วย

"บอกแล้วว่าพุดเพราะเป็นห่วง ไม่ได้เกี่ยวกับคุณพริ้งหรือใครเลย"

"ทั้งที่รู้ว่าพุดไปก็ไม่มีประโยชน์นะเธอ"

"ใช่ รู้ดีว่าไม่มีประโยชน์ แต่ก็จะพุด อย่างน้อยก็ถือว่าได้แะเธอ เพื่อระบายอารมณ์บ้าง เพราะเห็นเธอแล้วหงุดหงิด แทนที่จะรักคนที่เขารักตัวเอง..."

หนาชะงักเพียงเล็กน้อย แต่ก็รีบทำหน้าที่เซดใส่เขาอย่างบึ้งตึง พร้อมกับถลึงตามองโดยไม่พุดอะไรอีก ถึงพลินจะแสดงออกว่ามีใจให้อย่างเปิดเผยและเคยบอกความรู้สึกดังกล่าวให้เธอรู้อย่างชัดเจนแล้ว ทว่าเขาก็ไม่ได้เข้าชี้หรือเอ่ยปากย้ำถึงเรื่องนี้บ่อยนัก อาจจะกลัวเธอลำบากใจ หรืออาจเพราะผู้ชายไม่ใช่คนที่ชอบทำตัวน่ารำคาญก็ได้ ชายหนุ่มจึงวางตัวได้ปกติจนบางที่หนาเองก็ยังลืมไปเลยว่าจริงๆ แล้วเขารู้สึกอย่างไรกับเธอ ซึ่งมันทำให้เธอรู้สึกสบายใจที่จะเจอเขา เพราะจริงๆ แล้วก็ยังอยากเป็นเพื่อนกับเขาอยู่...

บทที่ 2

ความเยาะในระดบพอดีสำหรับซูป'ตาร์

หลังจากพาเด็กๆ ไปเที่ยวชมสวนสัตว์เปิดกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฌนา ก็เลือกพาทุกคนไปทานข้าวกลางวันร้านโปรดของเธอต่อ

"อย่าบอกว่าเลือกมาร้านนี้ก็เพื่อจะตามรอยเจสกับเซอร์ลิล วันก่อน เห็นในข่าวเขาคงกันมากินที่นี่" พลินเอ่ยขึ้นขณะที่มาร์ก็กับลีโอพากัน เริ่มรับประทานอาหารด้วยความหิวโหยอย่างเอร็ดอร่อย

"พี่คะ อย่ามโน!" ฌนาขึ้นเสียงอย่างเอาเรื่อง "ไม่เกี่ยวเลย นี่มันร้านโปรดที่ฌนามาประจำได้สองสามปีแล้ว!"

"อ้าว...เธอ?" พลินแก้งทำทีเหมือนไม่เชื่อเพื่อจจใจถอนอารมณ์เธอ "ขอโทษนะที่พี่เข้าใจผิด"

"แล้วจะพูดขึ้นมาให้คนอื่นเขาหงุดหงิดทำไมก็ไม่รู้ อุตส่าห์ไม่นึกถึง แล้วแท้ง รู้ไหมคะว่าฌนาเนี่ยแหละที่เป็นคนพาเจสมาแนะนำให้อู้จ๊กกับร้านนี้ แล้วเขาก็ชอบมาก ไม่นึกเลยว่าสุดท้ายแล้วเขาจะหยามหน้ากันด้วยการ พาผู้หญิงคนอื่นมาทานข้าวที่นี่จนเป็นข่าวไปทั่ว!"

"พูดแบบนั้นก็ไม่ถูกนะฌนา เจสไม่ได้คิดอะไรกับฌนา ซึ่งเขาก็ แสดงออกชัดเจนอยู่แล้วตั้งแต่ต้น ที่บางครั้งเขาไม่ได้พูดตรงๆ ก็เพื่อถนอม

น้ำใจในฐานะที่ถนาคเป็นเพื่อนสนิทของลูกสาวเขา แล้วยังมีส่วนช่วยให้ลูกๆ เขาเข้ากันได้ดีขึ้นด้วย"

ถนาคเบ้าปาก แล้วหวนนึกถึงความพยายามทุ่มเทของตัวเองที่ผ่านมา ในความเล้าก็เฝ้าการให้เจมีกับมาร์กและลิโอ ลูกๆ ของเจสที่เป็นลูกคนละแม่ สามารถเข้ากันได้ อีกทั้งยังยอมรับในตัวกันและกันได้เป็นอย่างดี รวมถึงพวกเขายังยอมเปิดใจและยอมรับในตัวพ่ออย่างเจสได้มากขึ้นด้วย

"แล้วที่เขาดีกกับถนาค อาจเพราะเห็นว่าถนาคเป็นเพื่อนที่ดีของลูกเขา ซึ่งก็คงเป็นเหมือนลูกสาวคนหนึ่งของเขาด้วย ดังนั้น มันก็ไม่ผิดที่เขา จะพาแฟนมากินข้าวร้านที่ลูกสาวช่วยแนะนำ..."

ถนาคมองพลินเหมือนอยากจะทำกริ๊งออกมา กริ๊งที่เขาเข้าข้างเจส เต็มปากเต็มคำอย่างไม่เห็นแก่เธอ อีกทั้งยังมาตอกย้ำให้เธอเข้าใจอีกต่างหาก แต่หญิงสาวพยายามข่มใจและสงบเสงี่ยมเอาไว้ เพราะรู้ตัวดีว่าแค่มานั่งอยู่ ตรงนี้เธอก็เป็นเป้าสายตาให้คนที่อยู่โดยรอบสะกิดกันมองและเฝ้าทีกัน มากพออยู่แล้ว ถึงแม้ภาพลักษณ์เธอตอนนี้จะดูเลอะเทอะในสายตาชาวบ้าน อยู่บ้างบางส่วน และเธอเองก็ทำที่เป็นแสดงออกเสมือนไม่แคร์อะไร แต่ ลึกๆ แล้วก็ได้ไม่อยากให้มันดูแย่ลงไปมากกว่านี้

"พี่ว่านะ ถนาคคือไปก็เสียแรงเปล่า ยิ่งออกตัวแรงแล้วมันเป็นตุเป็นตะ แบบนี้ผู้ชายเขายังกลัวแล้วถอย แล้วอย่างเจสนะไม่มีทางใจอ่อนแน่ เพราะ เขาไม่เคยมีประวัติพัวพันกับผู้หญิงที่เด็กกว่าขนาดนี้เลยไม่ใช่เหรอ สเปกเขา แต่ละคนรูปร่างหน้าตาบุคลิกต้องระดับท็อปโมเดลทั้งนั้น แม้แต่คุณแม่ ของเจ้าสองเสือนี่..." พลินบ่นปากพยับพืดไปทางเด็กๆ ที่ทานข้าวอยู่ "ก็เป็นผู้หญิงหุ่นนางแบบไซเรนยุโรปผิวเข้มหน้าตาคม... ความสวยยูนิคอร์นระดับ อินเตอร์ เขาคงเห็นถนาคเป็นลูกสาวตัวกระเป๋ียกมากกว่า นี่ถ้าไม่รักไม่ห่วง พี่คงไม่เตือนเธอจริงๆ แบบนี้หอรอก"

"พี่พีพีไม่รู้จะไรอย่ามาพูดเลยดีกว่า ถ้าเจสไม่มีใจให้สักนิด...เขา

คงไม่มองคนชายอย่างอ่อนโยนเสมอ ไม่รับโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงละมุนละไมแบบนั้น แล้วก็คงไม่ใจดีให้ของขวัญวันเกิดเป็นสิ่งที่คนชากำลังอยากได้อยู่พอดีหรอก เขาใส่ใจจนชามากเลยรู้ไว้ด้วย"

"ก็บอกแล้วว่าเขาคงเอ็นดูคนชเหมือนลูกสาวคนหนึ่ง"

"พอๆ เลิกพูดเถอะค่ะ ชี้เกี่ยจเถียงแล้ว"

"งั้นก็เลิกมโนด้วยสิ หรือไม่ก็เพลาๆ ลงหน่อย ตัวเองเป็นผู้หญิงแท้ๆ หัดรักษาภาพลักษณ์หน่อย"

"แล้วใครเป็นคนกำหนดมึนทราบคะ ว่าผู้หญิงไม่มีสิทธิ์รักหรือถือผู้ชายก่อน"

"ก็ไม่มีใครกำหนดหรอก พี่แค่เตือนเพราะเป็นห่วง"

"พี่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ น้องดูแลตัวเองได้!" คนชกระแทกเสียงตอบกลับอย่างประชิดประชัน "ถ้าไม่มั่นใจว่าเจสมัใจให้นิดๆ คนชาก็คงไม่เสียเวลาผันหวนขนาดนี้ แต่ไม่มั่นใจมากจริงๆ เพราะพอจะอ่านสายตาลึกซึ้งของเจสออก ว่าลึกๆ แล้วเขามีใจให้แน่นอน ดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจนะค่ะ สายตาเขาโกหกคนชไม่ได้หรอกค่ะ!"

พลันฟังแล้วได้แต่มองคนชึ้มโนแถมยังมั่นใจเกินร้อยด้วยอาการกลอกตาอย่างเหนียวหนำย "ยิ่งเห็นแบบนี้พี่ยิ่งต้องช่วยดิงสติ"

"แต่คำพูดแต่ละคำของพี่ฟิทไม่เรียกดิงนะค่ะ เรียกกระทืบสติเลยต่างหาก ไหนบอกว่าชอบเราไง แล้วทำไมใจร้ายกับเราขนาดนี้!"

"ก็บอกแล้วว่าทำไปเพราะเป็นห่วง เจสไม่มีทางมองคนชหรือก ลืมตามดูความจริงซะทีเถอะ"

"ใช่แล้วละ แต่ดดีของเราไม่ชอบเธอหรอก แต่ดดีมีแฟนเยอะมาก ไม่อยากเป็นแฟนเธอซะหน่อย"

"เธอไม่รู้จะรักใคร่ยาพูดมากอีกคนเลยสิโอ จริงๆ แล้วแต่ดดีเธอนะชอบพี่ที่สุด รู้ไว้ด้วย!"

"ธนา...อ่อนโยนกับเด็กหน่อย" พลินปราม แต่ไม่ทันขาดคำก็โดนคนไม่อ่อนโยนหันมาค้อนแรงจนตาคว่ำ

"ไม่จริง...แต่ดีดีของเลาไม่ได้ชอบเธอ เธอไม่เห็นฉวยเลย"

"ฉันไม่สวยตรงไหนยะ!"

"อือออ...เธอฉวยนิดหนึ่งก็ดะ แต่มามีของเลาฉวยกว่าาา แฟนแต่ดีดีก็ฉวยกว่าเยอะมากกก"

"แต่ฉันน่ารักกว่าตั้งเยอะเลยนะ!"

"มามีกับแฟนแต่ดีดีน่ารักกว่าต่างหาก ไข่มะขับบ...แต่ดีดี แต่ดีดีไม่ได้ชอบพี่ชาซาอะหน่อยเนอะ!"

ทุกคนหันมองตามสายตาและการพยักพยิตของลิโอทันที ทำให้พบว่าเจสกำลังเดินตรงมาทางนี้พร้อมกับเซอร์ลี...นางแบบสาวสูงยาวเข้าดีที่มีผมสีทองตาสีฟ้าเปล่งประกายสดใส...ทั้งคู่ดูเหมาะสมกันทุกกระเปียดนี้วราวกับหลุดออกมาจากนิยายสารพัดชั้นระดับโลก

"มาทานข้าวกันเหรอ" เจสทักหลังจากรีบไหว้จากทุกคน เขาเป็นผู้ชายที่ไหว้สวยและดูนุ่มนวลกว่าฝรั่งทั่วไป พอเห็นธนามองเขาอย่างตกตะลึงจึงส่งยิ้มให้เธออย่างอ่อนโยนตามปกติ เธออาจตกใจที่คิดว่าตอนนี้เขาอยู่ภูเก็ตอยู่ๆ กลับมาโผล่ตรงนี้ได้ "ผมเพิ่งกลับจากภูเก็ต หิวมาก...พ้อออกจากสนามบินเลยมาแวะทานข้าวที่นี่ก่อน"

ธนาพยายามยิ้มตอบและพยักหน้ารับฟังเหมือนรู้ว่าเขาบอกออกมาแบบนั้นเพื่อไขข้อสงสัยของเธอโดยเฉพาะ

"แต่ดีดีขับบ เลาไปดูจิราฟมาด้วยละ แต่พี่ชาซาใจร้ายมากเลย ไม่ยอมให้เลาลงไปเล่นกับจิราฟ!" เด็กชายรีบฟ้องผู้เป็นพ่อด้วยสีหน้าตื้อตึง ลิโอชอบเรียกธนาว่า 'ชาซา'

"ธนาไม่ได้ใจร้าย แต่สวนสัตว์ไม่ให้เราลงจากรด นายอ่านหนังสือไม่ออกละลิโอ ถึงไม่รู้ว่าเขาเขียนป้ายติดไว้ว่าห้ามลงจากรด ไม่รู้เรื่องเลย!"

มาร์ก็เถียงแทนคนที่โดนกล่าวหา

"แต่เธออยากเล่นกับจีราฟ!"

"แต่นายจะโทษว่าผมเข้าใจร้ายไม่ได้ เพราะเขาห้ามลงจากรถ"

ณชามองมาร์ก็ด้วยสายตาอ่อนโยนอย่างซาบซึ้งใจยิ่งนัก นานๆ ที่
จะรู้สึกว่ามีพรรคพวกคอยเข้าข้างแบบนี้สักครั้ง จนอยากจะวิ่งแจ้น
ไปซื้อของเล่นที่แพงที่สุดในห้างให้มาร์ก็คนดีที่หนึ่งสิบขึ้นไปเลย!

"แล้วจะไปไหนกันต่อรีเปล่า ทานข้าวเสร็จจะไปเที่ยวกับแต่ดัด
ต่อไหม" เจสเสนอขึ้น

"ไปๆ!" เด็กๆ พวกนี้ตอบรับอย่างกระตือรือร้นพร้อมกับกระโดดลง
จากเก้าอี้

"ลูกทานข้าวกันให้เสร็จก่อน เดี๋ยวแต่ดัดก็ทานเสร็จจะมารับไปด้วยกัน"

พอคล้อยหลังเจสกับเชอริลที่ขอแยกตัวไปด้านในของร้าน พลินก็ได้ที่
ซ้ำเติมณชาอีกะลอก

"เป็นไงล่ะ เห็นเขาควงกันมาสวิตดำตาแล้วเม้นเหมือนเราเป็นแค่
อากาศแบบนี้...รู้สึกยังไงบ้างณชา"

"ไม่เห็นรู้สึกอะไรเลย!" ณชาเซิดหน้าอย่างตื้อตึง

"คนปากแข็ง"

"แล้วพี่พีทจะมาย้ำเพื่ออะไรเนี่ย ก็รู้อยู่แล้วนาเจ้บ!"

พลินฟังแล้วแผลงยิ้มอย่างเอ็นดูคนเจ้บ "เจ้บที่เดียวแล้วจบก็ยังดีกว่า
ปล่อยยืดยื้อจนเจ้บไม่จบไม่สิ้นนะณชา"

"รู้แล้วว...แต่ตอนนี้มันยังจบไม่ลงนี่นา จะให้ณชาทำไงเล่า ต่อให้
พี่พีทพูดจาร้ายจนณชาชกตายเป็นตรงนี้ ณชาก็ยังตัดใจไม่ได้อยู่ดี..."

"พี่ขอโทษ...อย่าทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้แบบนี้สิ"

"แต่ว่าเขาไม่แคร์เลยจริงๆ ด้วยเนอะ เสียใจซะมด..."

"นี่เพ็งรู้หรือ พี่ก็เห็นว่าเขาไม่เคยแคร์แบบนี้มาตั้งนานแล้ว ที่ผ่านมา

เขาดีด้วยก็เพราะเหตุผลอื่น ไม่ใช่เพราะเขามีใจอย่างที่เธอমনโเลย แต่ มันไม่ใช่ความผิดของเขานะ อย่าไปโทษเขา เจสเจ้าชู้ แต่ค่อนข้างเป็น สุภาพบุรุษ"

"..."

"คนบางคนนะ ถึงเขาจะรู้ตัวว่าเราแอบรักหรือรู้สึกยังไงด้วย แล้วเขา ไม่เคยปฏิเสธหรือห้ามปรามเราตรงๆ หรือทำอะไรให้เห็นว่าเขารู้ตัวทุกอย่าง ก็อาจเป็นเพราะเขาอยากถนอมน้ำใจเรา เพราะถือว่าเราเป็นคนสำคัญคนหนึ่ง ที่เขาไม่อยากจะสูญเสีย ถึงเขาจะไม่ได้รักเลยก็เถอะ อย่างณชา...เจสคง สำนึกบุญคุณไม่น้อยเกี่ยวกับเรื่องลูกๆ เขา แล้วก็คงเอ็นดูเหมือนณชาเป็น ลูกสาวคนหนึ่งด้วย ครั้นจะตัดรอนตรงๆ ก็ใช่ที่ เพราะณชาเป็นเพื่อนสนิท ของเจมี"

การตอกย้ำทุกประเด็นอย่างชัดเจนของพลินทำให้ณชาพูดไม่ออกมาที่นี้อាកการมันหน้าอย่างตื้อตึงไม่มีให้เห็นเลย...

"เดี๋ยวพอมาร์กก็โอ้ไปกับพ่อ พี่จะพาไปเที่ยวต่อนะ อยากไปไหน เป็นพิเศษไหม"

"พูดเหมือนพี่พีทมีรถพาไปนั่นแหละ"

"ถึงมีแต่ตัวพี่ก็พาไปได้"

ณชามองค่อนข้างใบหน้าประดับยิ้มหวานๆ เอาอกเอาใจของอีกฝ่าย อย่างหมั่นไส้เต็มแก่ "แล้วชวนไปเที่ยวนี้มีเงินเลี้ยงณชาไหมถามหน่อย"

"จะเอาที่ไหนมาล่ะครับบบ...พี่เพิ่งกลับจากไปปิ่นเขาที่ปากีสถาน ขอคุณชาก่อนละกัน นะ..."

"เกลียดดด!"

สุดท้ายแล้วก็กลายเป็นว่าทริปนี้ณชาต้องเป็นคนขับรถไปถึงพัทยา และรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทุกบาททุกสตางค์เองหมด โดยที่พลินหาได้มี

อิก้มากพอที่จะสำนึกผิดหรือละอายใจในเรื่องนี้ไม่ แต่ณชาเองก็ไม่ได้คาดหวังว่าเขาจะช่วยจ่ายแม้แต่บาทเดียวมาตั้งแต่แรก จึงไม่ได้รู้สึกอะไรใดๆ ทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม เธอไม่ยอมนอนโรงแรมถูกๆ ตามที่พลินเสนอ ทั้งยังไม่ยอมกินข้าวข้างทางตามที่เขาพยายามจะช่วยประหยัด

"แบบนี้จะม่าว่าพี่ก็ไม่ถูกนะ ในเมื่อเธอเลือกที่พักที่กินในระดับที่พี่ไม่มีปัญญาจ่ายเองนี่นา"

พลินออกตัวระหว่างพากันมานั่งจิบกาแฟในร้านเบเกอรี่แห่งหนึ่งในช่วงสายของวันต่อมา เขากับณชาเพิ่งเช็คเอาท์ออกจากโรงแรม แล้วจึงมาแวะหาอะไรทานที่ร้านนี้ก่อนเดินทางกลับกรุงเทพฯ

เมื่อวานเขากับณชามาถึงพัทยาในช่วงเย็น แล้วก็เลือกพักในโรงแรมห้าดาวแห่งหนึ่ง เมื่อคืนเขานั่งดื่มที่บาร์ชั้นดาดฟ้าของโรงแรมเป็นเพื่อนณชา จนถึงตีสอง ฟังเธอเวีนว้อเพื่อรำพันถึงเจสตลอดหลายชั่วโมง เธอเมาเล็กน้อยแบบยังพอจะมีสติอยู่ แต่ก็เห็นได้ชัดว่าเธอไว้วางใจเขามากจึงมีได้ระวังตัวมากนัก ซึ่งพลินก็ไม่เคยมีความคิดอยากจะเอาเปรียบเธอแม้แต่นิดเดียว ถึงจะมีใจให้ณชาแต่ความรู้สึกของเขาบริสุทธิ์และอ่อนโยนเกินกว่าจะคิดเรื่องต่ำๆ กับเธอได้ แม้ว่าคำพูดคำจาของเขาแต่ละครั้งจะไม่ค่อยถนอมน้ำใจเธอสักเท่าไรหรอกก็ตาม...

"ถ้าเธอยอมนอนโรงแรมที่พี่เสนอ กินอาหารร้านที่พี่โอเค... พี่ก็คงเป็นคนเลี้ยงไปแล้วละ"

"หุบปากไปเลยค่าา"

"แต่จริงๆ แค่พี่มาเป็นเพื่อนตอนที่เรากำลังรู้สึกแย่มันก็น่าจะถือว่าดีสุดๆ แล้วนะ อะอะไรจะสำคัญไปกว่าการมีเพื่อนอยู่ข้างๆ ตอนกำลังจิตตก"

"คะพี่ ขอบพระคุณมากคะ ช่างเป็นบุญของน้องจริงจริงง!" ณชาตอบกลับอย่างประซดประชัน "นี่ถ้าไม่ได้พี่พิทพานี้คงเสียใจโดดทะเล

ตายไปแล้วละมั้ง!"

"เอาน่า...ไว้พี่รวยเมื่อไหร่จะเลี้ยงเราคืนบ้าง"

"อีกสิบปีคุณพี่จะรวยไหมคะ เงินเดือนนิดเดียวแถมยังเที่ยวเก่งซะขนาดนี้ รถก็ไม่มีขับ บ้านก็ยังต้องเช่าเขาอยู่"

"พูดจาโหดร้ายไม่ถนอมน้ำใจพี่เลย"

"แล้วคุณพี่เคยถนอมน้ำใจน้องไหมคะ"

"ก็บอกแล้วว่าทั้งหมดเป็นเพราะพี่ห่วย"

ณชาเบ้ปากใส่ก่อนจะยกถ้วยชาร้อนขึ้นจิบ

"พี่พูดตามตรงนะ ถ้าเรாதกลึงเป็นแฟนกันตอนนี้ อีกสัก...ห้าหกปี หรืออีกสิบปีเราค่อยแต่งงานก็ได้เนี่ยนา ตอนนั้นพี่น่าจะมัวพร้อมทุกอย่างแล้ว"

คนฟังชะงักมองอีกฝ่ายอย่างคั่นคว้าวาบหนึ่ง พลินมีวิธีมองและพูดถึงเรื่องเหล่านี้ได้โดยที่ไม่ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดหรือเกิดอาการขัดเขินใดๆ เลย เขาพูดขึ้นมาได้หน้าตาเฉยและฟังดูเรียบๆ เหมือนชวนคุยเรื่องปกติทั่วไปจนเธอไม่รู้สึกว่าโดนต้อนหรือกดดัน

จริงๆ แล้วพลินเป็นผู้ชายที่เรียกได้ว่าแทบไม่ได้มีอะไรเลยที่เธอไม่ชอบ ถ้าไม่นับเรื่องทรัพย์สินเงินทองของนอกกายที่เขาไม่ค่อยขำงน้อย... ก็ถือได้ว่าเขาเป็นคนที่เข้ากับเธอได้ดีมากแบบที่ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนทำได้เลยด้วยซ้ำ แล้วเธอกับเขาก็นั่งจิกกันมาตั้งแต่เด็ก รู้เบื้องหน้าเบื้องหลังและธาตุแท้กันและกันเกือบทุกอย่าง แล้วสิ่งที่เธอชอบที่สุดในตัวเขาก็คือ พลินนับเป็นคนเดียวที่เวลาอยู่ด้วยกันแล้วเธอไม่เคยเห็นเขาหยิบมือถือขึ้นมาโดยไม่จำเป็นเลย ในโลกส่วนตัวแล้วเขาไม่มีความติดซีเซียมเลยสักชนิด ทั้งที่ตัวเองทำงานด้านไอทีและดิจิทัลมาร์เก็ตติ้งแท้ๆ

"ซีโม่...ห้าหกปีเนี่ยมันแป็บเดียวเองนะคะ พี่พีทจะทันมีอะไรได้ยังง"

"ดูถูกซะมัต"

"จริงๆ แล้วคุณพี่รับบอกว่าณชาไม่จำเป็นต้องแต่งงานกับผู้ชายที่

มีพร้อมทุกอย่างทางด้านวัตถุ เพราะณชาเองมีทุกอย่างครบหมดแล้ว
แค่เลือกคนดีๆ ที่รักเราแล้วก็พร้อมจะดูแลเราก็พอ..."

"นั่นมันพี่ในอีกห้าหกปีข้างหน้าเลย ว่าไหม"

"แน่ใจหรือว่าถึงตอนนั้นจะเลิกทะเลาะกันๆ เทียวต่างประเทศแล้วคอยอยู่
ดูแลใครสักคนได้อย่างเต็มที่จริงๆ"

"ก็...พี่คิดว่าพี่ทำได้นะ"

ณชาเบ้าปากด้วยสีหน้ายิ้มๆ อย่างหมั่นไส้แถมไม่เชื่อถือเลยสักนิด

"งั้นก็รอดูเอาละกัน อีกตั้งนาน แต่ก่อนอื่น...เราน่าจะลองมาเป็น
แฟนกันดูก่อน"

"ขอผู้หญิงเป็นแฟนได้ไร้ความโรแมนติกมากเลย..." ณชาประชด
"ไม่ผ่านค่ะ ไม่เอา!"

"ปฏิเสธได้ใจร้ายชะมัด"

"ก็ตัวเองไม่น่ารักเองนี่นา ถ้าอยากได้ผู้ชายจริงๆ พี่ก็ต้องน่ารัก
กว่านี้ละ ไม่งั้นใครจะไปยอมใจอ่อนง่ายง"

"ถ้าพี่น่ารักกว่านี้เธอจะผันถึงพี่ทุกคืนไหมล่ะ"

"ไม่รู้สิคะ เพราะตอนนี้ผันถึงแต่เจสทั้งวันทั้งคืน ไม่ว่าหลับหรือตื่น
ก็เห็นแต่หน้าเขา ขนาดเมื่อคืน...เม้าพับหลับไปยังผันเห็นเขามาจูบแล้วจูบอีก
แต่ดันสะดุ้งตื่นเพราะกำลังผันหวานอยู่ดีๆ ก็ผันว่าเซอริลมารีดใส่หูดังมาก"

"เธอนี้...มโนเก่งสมกับแฮชแท็กที่ได้เลยนะ มิน่า...คุณพริ้งกับคุณโบว์
ถึงปวดหัวจะเป็นจะตาย"

"นี่คงแอบไปเมาท์กับคุณโบว์คุณพริ้งเรื่องณชามาสินะ"

อีกฝ่ายเงิบไม่ยอมตอบ ณชาเลยมองค้อนขยับหนึ่งแล้วหันไปยกมือ
โบกเรียกพนักงานให้มาหาที่โต๊ะ

"ขอโทษนะคะ ช่วยเอาครัวซองต์ไปอุ่นให้อีกทีได้ไหม มันเย็น
จนแข็งไปแล้วอะค่ะ"

"อะไร...เขาเพิ่งเอาไปอุ่นมาให้เมื่อไหร่ จะให้ไปอุ่นอีกแล้ว?" พลิน
วอยเบาๆ

"ก็มันเย็นชืดแล้วนี่นา หนาวชอบทานอุ่นๆ ร้อนๆ"

"นั่นทำไมไม่รีบกิน อุ่นแล้วเอามาวางทิ้งไว้จนมันชืดทำไม"

"จะให้กินรีบๆ ยัดๆ มันจะไปได้อารมณ์ยังงี้ละคะ ก็ต้องค่อยๆ
ละเอียด..." ณาเงียงแล้วหันไปยิ้มหวานกับพนักงานที่ยืนรออยู่ "ช่วยเอาไป
อุ่นให้ใหม่ด้วยนะคะ"

พนักงานรับคำแล้วยกจานใส่ครัวซองต์อัลมอนด์ของเธอเดินเข้าครัว
ไปอุ่นมาให้ หลังจากถามพลินว่าของเขาส่งให้เอาไปอุ่นด้วยไหมแล้วชายหนุ่ม
ส่ายหน้าปฏิเสธและตอบว่าไม่เป็นไร...

"เรื่องมากขนาดนี้เดี๋ยวเขาก็หมั่นไส้เอารอก มีหวังโดนเอาไปนินทา
ลงอินเทอร์เน็ตแน่"

"ช่างปะไร"

"นิสัยยัย" พลินดู "แทนที่เป็นคนดังแล้วจะพยายามทำตัวน่ารักให้ใครๆ
ชื่นชม ดันทำตัวเยอะให้เขาต่อ"

"แค่อุ่นครัวซองต์เอง มันไม่ได้แยขนาดที่เขาจะด่าจนเสียหายได้หรอกคะ
ก็หนาวชอบกินขนมปังอุ่นๆ ร้อนๆ นี่นา แข็งๆ ชืดๆ แบบนั้นใครจะไปกลืนลง"

"ไม่เห็นมันจะแข็งตรงไหนเลย ก็ยังนุ่มดีอยู่" พลินว่าแล้วบิของ
ตัวเองทาน

"แต่อุ่นแล้วรสชาติมันดีขึ้นนี่คะ"

"นอกจากแซ่ซๆก็ซั่มโนแล้ว เดี๋ยวเธอคงได้ 'นางเอกครัวซองต์
เรื่องเยอะ' เพิ่มอีกอัน ระวังเถอะ"

"ไม่เห็นกลัวเลย รู้ไหมคะ บางทีการเป็นดารา ก็ควรมีความเรื่องมาก
ในระดับพอดีบ้าง อย่างน้อยก็ทำให้เป็นที่จดจำของคนอื่น แล้วณชาก็
ไม่ได้เหวี่ยงอะไรน่าเกลียดซะหน่อย ก็ออกไปกขอร้องเขาดีๆ พุดจา

เพราะๆ ยิ้มหวานๆ ให้เขา ยกมือไหว้ขอบคุณสวยๆ เพียงแต่ขอให้เขา
อُنครีวของต์หลายรอบหน่อยเท่านั้น แล้วณชาที่ตั้งใจจะให้ทิปเขาเยอะๆ
เป็นค่าความเรื่องมากของตัวเองอยู่แล้วด้วย พี่พิทไม่ต้องห่วงหรอก"

พลินฟังแล้วกลอกตาใส่อย่างเอือมระอา

"ฟังนะคะ การที่ณชาเยอะใส่เขาแบบนี้ เขาจะได้จำแม่นไงว่าณชา
เคยมาที่นี่ และขออُنครีวของต์ไปสามรอบ"

อีกฝ่ายพยักหน้าตอบรับรู้อย่างหนายๆ โดยไม่พูดอะไรเลย

"พี่พิททำหน้าที่ใส่แปลว่าเปื้อนชาจนเลิกชอบแล้วละสิ"

"ตอนนี้ยังหรอก แต่อีกไม่นานก็ไม่นะ"

"เฮอะ...เลิกชอบไปเลยก็ดี จะได้ไม่ต้องมาเป็นห่วงแล้วคอยย้ำเตือน
เรื่องเจสอีก น่ารำคาญ" ณชากระแทกเสียงประชดแล้วม้มปากอย่าง
ขัดเคืองใจ

"ขอให้มันจริงเถอะ วันไหนพี่เลิกสนใจขึ้นมาจริงๆ เธอจะรู้สึก
ตอนเจสทำให้เสียใจเธอจะได้เศร้าแล้วเหงาตายไปเลย"

หญิงสาวฟังแล้วทำเป็นแบ่ปากรั้วๆ เสมือนไม่แคร์...แต่ลึกๆ ก็ยอมรับว่า
ฟังคำพูดดังกล่าวทำให้สะท้อนใจและรู้สึกกลัวอยู่นิดๆ เหมือนกัน พลิน
อาจจะเป็นคนเดียวในโลกก็ได้ที่รักและต้องการเธอเพียงคนเดียวอย่าง
แท้จริง หากต้องสูญเสียเขาไปเธอคงอดใจหาไม่ได้ และคงรู้สึกว่างเปล่า
เกินบรรยาย

แล้วถ้าวันไหนที่เธอยอมรับว่าตัวเองหมดหวังและอกหักจากเจสอย่าง
สิ้นเชิงแล้ว อาจจะไม่มีใครสนใจใยดีเธอเลยก็ได้ เพราะเวลานี้ทุกคน
ต่างพากันเอือมระอากับเรื่องนี้เต็มทนแล้ว

"พี่ชาชา!"

ณชาชะงักก็ก้มแล้วหันขวับไปตามเสียงเรียกอันคุ้นเคยดังกล่าวทันที

เธอแทบพ่นซาร้อนคำสุดท้ายที่เพ่งจิบเข้าไปออกมาอย่างห้ามไม่อยู่เมื่อเห็นมาร์ก็กับสโรว์รถလာตรงเข้ามาหาด้วยท่าทางตื่นเต้นดีใจ

"สองคนมาได้ไงเนี่ย!"

"มากับแต่ดัดกับเชอร์ลึกรับ แต่ดัดนั่งอยู่ทางโน้นนน..." มาร์ก็เข้าไปทางด้านหนึ่งของร้าน ณิชามองตามจึงเห็นแจสกับเชอร์ลีนั่งอยู่ในมุมด้านนั้นจริงๆ

"เลาเห็นพี่ซาซาก่อนมาร์ก็อีก เลาเลยบอกแต่ดัดว่าขอมาหาพี่ซาซาแป็บนึง"

ตอนนั้นณิชากับพลินเรียกเก็บเงินและกำลังจะออกจากร้านพอดี พอชำระเงินเรียบร้อยก็พากันเดินตามสองหนุ่มน้อยไปยังโต๊ะของแจสเพื่อกล่าวคำทักทายเขาตามมารยาท

"พอได้เจอแจสก็ดี๊ตาเก็บอาการไม่อยู่เลยนะ" พลินค่อนข้างตอบอย่างอดไม่ได้

"ແ່ງລະ ກໍ່ເຄົ້າຣັກຂອງເຄົ້າ"

คนฟังกลอกตาเบาๆ กับอาการลอยหน้าลอยตาด้วยความดีใจในต้นทุ้งของอีกฝ่าย และยังกลอกหน้ากว่าเก่าเมื่อเผชิญหน้ากับแจสแล้วเห็นณิชานำบานจนหุบไม่ลง เสมือนลืมนึกไปว่าเธอหันมองตอนที่คร่ำครวญปรับทุกข์เรื่องแจสกับเขาเมื่อก่อนหน้านี้ไปหมดสิ้นแล้วกระนั้น

"บังเอิญจังเลย ดีใจนะคะที่ได้เจอพวกคุณที่นี่ มาเที่ยวพัทยาเหมือนกัน...ใจตรงกัน" ณิชาทุดพลางยิ้มหวานให้แจสอย่างไม่สงวนท่าทีโดยไม่ลืมนึกไปว่าเธอเคยยิ้มดังกล่าวก่อนไปถึงเชอร์ลีนี่ยิ้มให้เธออย่างสงวนท่าทีอยู่ตรงหน้า... "มิน่าละ เมื่อคืนฉันฝันถึงคุณทั้งคืนเลยคะแจส แล้วก็ได้มาเจอกันที่นี่..."

แจสยิ้มให้เธออย่างสุภาพ "เรามากันตั้งแต่เมื่อวานแล้วล่ะครับ พวกคุณคงเพิ่งมาถึง"

"เราก็ดูมาตั้งแต่เมื่อวานเหมือนกันคะ นี่กำลังจะกลับแล้ว พอตีฟี่พืทม งานด่วนเข้ามา ตอนแรกว่าจะค้างกันอีกคืน เพราะพรุ่งนี้ฉันไม่มีงาน แต่จะออกเช้าๆ ไปให้ทันฟี่พืทเข้างานเก้าโมง"

"ถ้ายังไม่อยากกลับอยู่ต่อกับเราก้ได้ ให้เพื่อนคุณกลับไปก่อน แล้วคุณค่อยกลับพร้อมผมพรุ่งนี้"

"..."

"จะได้อยู่เป็นเพื่อนเด็กๆ ด้วย"

ณชาหันไปมองหน้าพลิน แต่แววตาเขาว่างเปล่าอย่างไร้ความเห็น

"พอตีผมมันดมาคุยธุระที่นี้ อาจจะไม่มีเวลาดูแลเด็กๆ มากนัก ถ้าคุณไม่รังเกียจที่จะอยู่ต่อเป็นเพื่อนเด็กสองคนนี้..."

"ถ้าแต่ดีไม่มีเวลาพาเราไปว่ายน้ำ ณชาจะได้พาไปแทนซะไหมครับ" มาร์ก็สอบถามผู้เป็นพ่อด้วยท่าทางจริงจังอย่างมีความหวัง พอเจสพัยก้หันรับ เด็กชายจึงหันไปบอกณชา "ณชาจะพามาร์ก็กับลิโอไปว่ายน้ำได้ไหมครับ"

"เอ่อ..."

"อยากอยู่ต่อก้อยู่สิ เธอก้ไม่ได้รีบกลับไปทำงานไม่ใช่หรอ" พลินช่วยยุ

"จ้ะ..."

"เฮ้!" มาร์ก็กับลิโอพากันส่งเสียงร้องตืออกดีใจทั้งที่ณชายังไม่ทันได้พูดอะไร

ตอนเดินไปเอากะเป๋าสัมภาระที่รถกับพลิน เธอเลยโดนเขาแขวะตลอดทาง แต่หญิงสาวก็หาได้นำพาไม่...

"ก็ฟี่พืทเห็นไหมละ ถ้าเขาไม่มีใจสักนิด...เขาคงไม่ชวนณชาอยู่ต่อด้วยหรอ เขาต้องคิดอะไรกับณชาอยู่บ้างแน่ๆ"

"น้องครับ ฟี่ก็เห็นว่าเขาแค่ชวนตามมารยาทเท่านั้นนะ อย่าคิดเข้าข้างตัวเอง"

"แต่การที่เขารู้ว่าณชาติยัง... ถ้าเขาไม่ได้ชอบณชาเลย เขาต้องไม่อยากข้องเกี่ยวกับสิ แต่นี่เขากลับอยากใหณชาใกล้ชิดกับลูกๆ เขา"

พลินกลอกตาอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ

"แล้วเธอก็ได้ยังไงกัน จะอยู่เป็นเพื่อนลูกเขาทั้งที่เขาคหาผู้หญิงคนอื่นมาด้วย มีหวังได้เป็นข่าวน่าอายให้ต้นสังกัดเวียนหัวอีกรอบแน่ ดูไม่มีศักดิ์ศรีเอาซะเลย"

"ถ้าจะพูดขนาดนั้นแล้วทำไมเมื่อก็ไม่เบรกกันเลยละ ดันมายุส่งให้ณชาอยู่ต่อกับเขาซะอีก!"

"ก็พี่เห็นตาเธอเป็นประกายเพราะอยากอยู่ต่อจนตัวสั่น เลยไม่อยากห้ามให้เสียอารมณ์"

"เปล่าซะหน่อยนะ ไม่ได้อยากอยู่จนตัวสั่นขนาดนั้น ถ้าปกติอาจจะใช่เพราะอยากอยู่กับเจส แต่นี่เขามีผู้หญิงคนอื่นอยู่ด้วย ผนาก็ไม่ได้เสียสติขนาดจะอยากอยู่ดูเขาสวีตกันให้เข้าใจเล่นหรือก พี่พีทก็ดันมายุให้อยู่ต่อกับเขาไปอีก ณชาเลยสับสนไปหมดจนตอบตกลงไปแบบงงๆ!"

พลินถอนหายใจเฮือกกับการโดนโยนความผิดให้หน้าตาเฉย แล้วระหว่างนั้นก็มิโทรศัพท์สายหนึ่งโทรเข้ามาที่มือถือของเขา เป็นสายจากเจมี ณชาเ็นมองเขาคุยสายกับเจมีอยู่ข้างรถด้วยสีหน้าตกตะลึงเล็กน้อย พอเขาวางสายเธอก็รีบถามด้วยความหวาดระแวงแกมสงสัยจนลิ้นรีว

"เจมีโทรมาทำไมคะ"

"คอมฯ เขามีปัญหา เลยวานให้พี่เข้าไปช่วยดูหน่อย"

"เจมีคอมฯ มีปัญหา?"

"ก็เขาบอกว่า..."

"ท่าทางเหมือนเขากับพี่พีทคุ้นเคยกันดีจิงนะคะ ไปสนิทกันตอนไหน"

"ก็ตั้งแต่ตอนเธอแนะนำให้พี่รู้จักแล้วไปนั่งกินข้าวด้วยกันไง"

"เคยเจอกันแค่สองสามครั้งเนี่ยนะ... ไม่เห็นรู้เลยว่าแอบติดต่อกัน

เป็นส่วนตัวแบบนี้ด้วย"

"จะเคยเจอกี่ครั้งก็ถือเป็นเรื่องปกติที่จะติดต่อกันแบบนี้ เพื่อนเธอก็เหมือนเพื่อนพื่อนั้นแหละน่า หรือพี่กับเจมีต้องรายงานเธอทุกครั้งที่ติดต่อกัน?"

"เปล่าค่ะ!" ณาการะแทกเสียงใสอย่างขุ่นเคือง "แล้วที่ว่าคืนนี้เจอกัน...นั่นแปลว่าพี่พี่จะไปดูคอมฯ ให้เขาที่ห้องเธอคะ"

"อ้อ"

"คิดได้ไงเนี่ย!" ณาอุทานอย่างตกใจ "ถ้าไปหาเจมีดีๆ ดีนุง มีหวังเสร็จเขาแหงๆ"

"คิดไปเรื่อย"

"อย่าบอกนะว่าเคยไปมาบ่อยจนชินแล้ว"

"บ้า ยังไม่เคย...เธอคิดมากอะไรเนี่ย"

"ไม่ได้คิดมากนะคะ พี่พี่ไม่รู้จักเจมีรีเง เขาแอบชอบพี่พี่อยู่ด้วยนะรู้ไหม"

"เจมีชอบพี่?"

"ก็เวลาณชาเล่าเรื่องพี่พี่ให้ฟัง เขาจะทำท่าสนใจยังไม่รู้ แล้วก็ถามนั่นถามนี่ตลอด สงสัยเพราะเห็นพี่พี่ตูดขี้อูๆ แล้วก็ใจดีไม่เหมือนผู้ชายที่เขารู้จักส่วนใหญ่ละมั้ง แต่พี่พี่ก็รู้ว่าเจมีเจ้าชู้มากขนาดไหน เขาก็มักจะบึ้งแล้วหวานเสน่ห์ใส่ผู้ชายไปทั่วง่าย ๆ แบบนี้แหละ"

"นิสัยไม่ดีเลยนะณชา พูดจาวาไรยเพื่อนตัวเองลับหลังแบบนี้"

"ณชาก็แค่เป็นห่วงพี่พี่ เพราะรู้ว่าตอนนี่เจมีเขาเห็นว่าพี่พี่เป็นของแปลกใหม่ที่น่าสนใจ เป็นเหมือนของหวานน่าลิ้มลอง ถ้าไม่ระวังตัวละก็...พี่พี่เสร็จเขาแน่ๆ!"

"ทำไม ณชาหึงพี่เธอ"

"เปล่าค่ะ ก็บอกว่าเป็นห่วง!"

"พี่เป็นผู้ชาย จะต้องมาห้วงอะไร ถ้าไม่ได้ห้วงก็ไม่ต้องพูดมากหรอก"

ณชาทำหน้าจ๋า "ยังงี้ก็อย่าไปที่ห้องเจมีตอนกลางคืนดีกว่านะคะ มันไม่ปลอดภัย หนาไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนเข้าห้องเจมีแล้วกลับออกมา ได้อย่างบริสุทธิ์ผุดผ่องดังเดิมเลยสักคน"

"แล้วใครบอกว่าตอนนี้พี่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ดูถูกกันซะมิด"

ณชาถลึงตาแยกเขี้ยวใส่ "อย่าบังอาจเอาประสบการณ์พื้ๆ บ้านๆ กระຈอกๆ ของพี่พื้มาเทียบกับสิ่งที่จะได้จากสาวฮอตอย่างเจมีเด็ดขาด มันคนละชั้นกันเลย"

"รู้ได้ไงว่าพี่กระຈอก แล้วรู้ได้ไงว่าประสบการณ์เจมีไม่ธรรมดา"

"..."

"อย่าบอกว่าเธอกับเจมีเคย...อย่างที่คุณเขาเมาท์กัน"

"ไม่ใช่ยะ หนากับเจมีไม่ใช่เลสเบี้ยน หนาแค่เคยได้ยีนตอน..."

"ได้ยีนตอน...?"

"ก็ตอนที่เจมี..." หนาอีกอักหน้าแดง "อื้อยยะ...จะตอนอะไรก็ช่างเถอะ อย่าถามเลย สรุปรูพี่พื้ไม่ควรไปที่ห้องเจมีตามลำพังตอนดึกๆ ตีเนๆ เข้าใจไหม"

"ยิ่งพูดแบบนี้ก็ยิ่งอยากลอง เห็นแบบนี้พี่เป็นคนชอบความท้าทายนะ" พลันเงใจแกล้งยั่วโมโหเธอ "แล้วยิ่งมาตู่ถูกว่าประสบการณ์ของพื้มัน พื้ๆ บ้านๆ กระຈอกๆ พี่ยิ่งอยากพิสูจน์ตัวเองเข้าไปใหญ่ จะดูซิว่า ระหว่างพี่กับเจมีใครจะแนวกว้างกัน"

"เออ! งั้นก็ตามใจเลยค่า! เชิญไปลองให้เต็มที่เลย!" หนาขึ้นเสียง อย่างโมโห "ในเมื่อเตือนแล้วไม่ฟัง มีอะไรเกิดขึ้นก็อย่ามาโอตครวญละกัน ถ้าเสร็จเจมีแล้วหลงรักเขาหัวปักหัวปำจนโงหัวไม่ขึ้น แต่โดนเขาขี้แล้วเขี่ยทิ้งแทบไม่ทันเหมือนดอกไม้วีริมทางละก็ หนาจะหัวเราะเยาะให้พันร่วงคอยดู จะไม่ช่วยแล้วก็ไม่ส่งสารสักนิดเลยด้วย!"

พลินมองคนขี่โมโหยิ้มๆ เขารับรู้ได้ว่าภายใต้ความหงุดหงิดนั้นมี
ความห่วงใยอยู่ด้วยเต็มเปี่ยม

บทที่ 3 เมื่อคืนฝันดี วันนี้ฝันร้าย

ณชามีโอกาสทำตาหวานและพูดเสียงเจตเสียงแปดใส่เจสได้แค่ไม่กี่ชั่วโมงก็ต้องแยกจากเจส เพราะหลังออกจากร้านอาหารที่บังเอิญมาเจอกันแห่งนั้นแล้ว เจสก็พาเธอไปเช็คอินเข้าพักที่โรงแรม แล้วฝากให้เธอดูแลลูกๆ แทน ส่วนเขาก็คงซูเปอร์โมเดลสุดฮอตไปคุยธุระสำคัญอย่างสบายใจเจ็บเพราะหมดห่วงกังวลเรื่องลูก

"นี่เขาเห็นฉันเป็นพี่เลี้ยงเด็กรีไจน์นี่ ถึงได้ทำแบบนี้ ใจร้ายชะมัดเลย!"

"ใครใจร้ายเธอซับบบ" ลีโอในชุดว่ายน้ำที่กำลังสวมรองเท้าเตรียมออกจากห้องพักหันไปเงยหน้าขึ้นถามณชา

"แต่ดีที่เธอเนสิ หลอกให้พี่มาดูแลพวกเธอ แล้วตัวเองก็หนีไปสวีตกับเซอร์ลีหน้าตาเฉย ร้ายกาจลึนดี"

"แต่ดีที่เจสใจดีมากกก ไม่ได้ร้ายซะหน่อย พรุ่งนี้ก็ไม่ต้องไปโรงเรียนด้วย แต่ดีที่เจสให้หยุดเรียนหนึ่งวัน"

"เพราะแต่ดีที่เจสไปสวีตกับแฟน เธอเลยเสียใจที่ไม่ได้เป็นแฟน แต่ดีที่เจสใช่ใหม่"

"ช่วยยย...อกหักดังเป๊าะเลย!" ณชาทำเสียงเซ็ง ถอนใจเอือก

"พี่ซาซาไม่ต้องเสียใจนะ เดี่ยวเลาหาแฟนให้เอง ไปหาคนที่จะรัยน้ำ
ก็ด้ายยย"

ความปรารถนาของลิโอทำให้ณชายัมหม่นไส้ แล้วจึงกลอกตาทำหน้า
เซ็งขณะเปิดประตูพาเด็ก ๆ ออกจากห้องพัก "โตขึ้นพวกเธออย่าเ้าซู้เหมือน
แต่ดดี้นะ มันไม่ดี"

"ถ้ามันไม่ดีแล้วทำไมเธอถึงชอบแต่ดดี้อะแล้วก็อยากเป็นแฟนด้วยละ"

"..."

"ทำไมไม่ชอบพี่พีทีละ พี่พีทีใจดีมากกก...แล้วก็พาเราไปสวนสัตว์
ด้วย แต่ดดียังไม่เคยพาไปสักครั้งเลย"

"เธอว่าพี่ควรชอบพี่พีทีมากกว่าแต่ดดี้อะหรอ"

"ก็พี่พีทีชอบเธอ พี่พีทีบอกมาร์กี้ว่าอยากแต่งงานกับณชา แต่แต่ดดี
ไม่ได้ชอบเธอและไม่ได้อยากเป็นแฟนเธอ แต่ว่าแต่ดดีชอบเซอริลกับ
ใครอีกก็ไม่รู้...เยอะเยอะไปหมด"

คำพูดรู้ตืออย่างแสนซื่อจนน่าเอ็นดูของมาร์กี้ เหมือนกับตั้งใจจะเตือนสติ
จนณชาารู้สึกราวกับถูกแทงใจดำ นั่นสินะ...ทำไมเธอถึงไม่รักคนที่เขารักเธอ
แทนที่จะมัวเสียเวลาบักอกบักใจอยู่กับคนที่ไม่ได้แคร์หรือรู้สึกรู้สาอะไร
กับเธอเลยแบบนี้

ระหว่างที่อยู่ตรงสระว่ายน้ำ มีคนเข้ามาขอถ่ายรูปรูปกับณชาและเด็ก ๆ
อยู่สองสามราย พร้อมทั้งขออนุญาตนำรูปที่ได้โพสต์ลงโซเชียลมีเดีย
ซึ่งณชาที่ไม่ได้ขัดข้องแต่ประการใด จนกระทั่งในช่วงบ่ายหลังจากเธอ
พาเด็ก ๆ ขึ้นจากสระว่ายน้ำและทานกลางวันกันเรียบร้อย เธอก็ได้รับสาย
จากบุรัสกร อีกฝ่ายโทรมาเหวี่ยงเรื่องที่รู้ว่าเธออยู่กับลูก ๆ ของเจสที่พัทยา
อีกทั้งยังรู้ด้วยว่าเจสพาเซอริลมาที่นี้ด้วย

"แล้วเธอบอกคนที่มาขอถ่ายรูปแบบนั้นจริงๆ เหรอณชา ที่ว่าเจส

ชวนเธอมาเที่ยวกับครอบครัวเขา และตอนนี้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเจสกำลังไปได้ดี!"

"เอ่อ...ก็ไม่ถึงขนาดนั้นนะคะ หนูแค่บอกว่า...หนูมาพัวพันกับเจส และหนูเข้ากับลูกๆ เขาได้ค่อนข้างดี ความสัมพันธ์ของเราก็เป็นแบบ...เรื่อยๆ"

"อหะ!"

"ฮ่า..."

"นี่เธอเสียสติไปแล้ววี่ง ทำไมไม่รู้จักเช็คจกหลาบเสียที ลืมตาตื่นซะทีเถอะแม่คุณ เธอเห็นที่เขารูปร่างเธอกับเด็กๆ ไปโพสต์นั่นไหม คนแชร์ไปเฝ้าที่เธอเสียๆ หายๆ กันสนุกปากยกใหญ่ ดูถูกดูแคลนสารพัดเหมือนเธอ เป็นแค่ผู้หญิงถูกๆ ไม่มีค่า แถมยังเอารูปเจสกับเซอรียลไปทำมีมแะเธอเต็มอินเทอร์เน็ต จนตอนนี้มันลามไปถึงเพจเฝ้าที่ดารา ที่สำคัญ...แฮชแท็กขี้มโนของเธอมันกลับมาติดเทรนด์ทวิตเตอร์อีกแล้วไปดูซะนะ!"

"ขนาดนั้นเลยหรอคะ..."

"มันยิ่งกว่านั้นเสียอีกยะ เพราะเธอโดนกระหน่ำด้วยแฮชแท็กใหม่ล่าสุดเรียบร้อยแล้ว #พี่เลี้ยง20xx นะตอนนี้ติดเทรนด์มาคู่กับอันเก่าเลย!"

"โหยย"

"นี่มันแต่เลี้ยงลูกให้เขางงๆ จนไม่มีเวลาเช็กเรื่องตัวเองเลยวี่ง เธอเป็นดาราประสาอะไร เคยเห็นคุณค่าที่ฉันพยายามลงทุนปลุกปั้นเธอมาแทบตายบ้างไหมฮิ ฉันอยากจะบ้าตายกับเธอจริงๆ หึดรักศักดิ์ศรีตัวเองเสียบ้างเถอะแม่คุณ รู้ไหมว่าทุกคนเป็นห่วงเธอมากขนาดไหน!"

"โอ้ คุณโบว์คะ หนูรักศักดิ์ศรีจะตายไป เพียงแต่ว่าตอนนี้หนูแค่รักเจสมากกว่า..."

"ยายเด็กโง่ ทำไมโง่ๆๆๆ อย่างนี้เนี่ยซะ เธอเป็นโรคจิตวี่ง ถึงได้ชอบวอแวนแต่ผู้ชายที่ไม่เคยสนใจเธอตลอดเลย!" บุรีสกรตวาดลั่นอย่าง

เหลืออด "แล้วถ้าเธอยังไม่คิดจะแก้ไขเรื่องนี้ล่ะก็ ฉันจะหาวิธีจัดการเอง
ละนะ แล้วอย่ามาหาว่าฉันใจร้ายละกัน!"

"เอ่อ...แล้วคุณโบว์จะทำยังไงคะ"

"ไม่ต้องรู้หรอก รอดูเอาเอง!"

เสร็จจากคุยสายกับบุรุษกร...หญิงสาวผู้เป็นเจ้านายสายตรงของเธอแล้ว
ณชาก็ต้องคอยรับสายจากเพื่อนรุ่นพี่ในแก๊งชะนีสายแข็งไม่หยุดหย่อน
โดยเฉพาะเพชรพริ้ง ที่โทรมาเอาเรื่องเธอถึงสามรอบติดๆ กัน รอบแรก
หล่อนอาละวาดราวกับเสียสติใส่เธอไม่ยั้ง รอบสองเบาลงหน่อย แต่พอ
รอบสามก็เหมือนนึกอะไรได้แล้วโทรมาวินอีกที ก่อนจะวางสายเพราะมี
งานเข้า

พอวางสายจากเพชรพริ้ง ณชาที่ทั้งตัวลงบนโซฟาพร้อมกับถอนหายใจ
เฮือก ยังไม่มีอารมณ์จะไล่เช็กข่าวตัวเองตอนนี้ เธอจึงนอนมองเพดานห้อง
พลางคิดไปเรื่อยเปื่อย ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงได้เป็นคน
ตื้อด้นดันทุรังแบบนี้ แต่จะว่าไป...เธอก็ไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดร้าวอะไร
มากมายเพราะเจสอย่างที่ว่าจะเป็น อาจเพราะชาชินกับการที่เห็นเขา
คงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า โดยที่ไม่เคยคิดจะเห็นเธอเป็นอะไรที่มากเกินไป
คำว่า 'เพื่อนของเจมี' จนเธอเองก็เริ่มสับสนแล้วเหมือนกันว่า สรุปตอนนี้
เธอต้องการอะไรจากเจสกันแน่...

ปรากฏว่าคืนนั้นเจสโทรศัพท์มาถึงณชาเพื่อจะขอร้องให้เธอช่วยดูแล
ลูกๆ ต่อจนถึงพรุ่งนี้เช้า เพราะคืนนี้เขาจะกลับดึกเนื่องจากมีปาร์ตี้ แม้จะ
ข่มใจตอบเขาไปเสมือนยินดีช่วยด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง แต่ครั้นพอ
วางสายแล้วเธอก็ต้องรีบหาที่ระบายอารมณ์ ด้วยการโทรศัพท์ถึง 'จิรวดี'
...เพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งในกลุ่ม

"มันแย่มากจริงๆ นะคะ ถ้าคิดจะทำแบบนี้แล้วเขาหอบลูกๆ มาเป็น

ภาระด้วยทำไมไม่ทราบ เพราะถ้าไม่บังเอิญโชคดีมาเจอพี่เลี้ยงจำเป็นอย่างหนูเข้า เขาจะเอาลูกไปฝากไว้ที่ไหนตอนตัวเองไปแรด ربกวณพีดีดีไปบอกแซคให้ช่วยด่าพี่ชายเขาเรื่องนี้ให้ด้วยนะค่ะ!"

"ที่รัก...ใจเย็นๆ ก่อน สิบนาทีที่ผ่านมาเธอเอาแต่เหวี่ยงเรื่องเจสแบบไม่หยุดหายใจเลย พี่กลัวเธอขาดใจตาย"

"ก็หนูโมโห เป็นพีดีดีจะโกรธไหมละคะ หน้อยยย...นึกแล้วเชื่อว่ามันแปลกๆ ที่อยู่ดีๆ ก็ใจกว้างชวนหนูอยู่เที่ยวต่อด้วย ทั้งที่ปกติมองข้ามหัวไปมองข้ามหัวมา ที่แท้ก็หลอกมาใช้ประโยชน์!"

"อ๊วยตาย...ณชา ดูเหมือนว่าเธอจะตาสว่างขึ้นนิดๆ แล้วนี่นา"

"ไม่ต้องทำเสียงดีใจขนาดนั้นหรอกคะ หนูไม่ได้ตาสว่างซะหน่อย แต่ที่ต่าง อยู่นี้เป็นแค่อารมณ์ชั่ววูบเพราะกำลังโกรธ เพราะใจจริงหนูก็ยังอยากได้เขาอยู่เหมือนเดิมแน่นแหละ"

"ยายเด็กบ้า!"

"ก็เมื่อพี่เขาบอกนี่นา ว่าถ้ากลับกรุงเทพฯ ไปแล้วจะให้ของขวัญพิเศษกับหนูชิ้นหนึ่งเป็นการขอบคุณ พีดีดีก็รู้ว่าของขวัญจากเจสนะโรแมนติกแค่ไหน คราวที่แล้วที่หนูช่วยทำให้เจมียอมรับน้องๆ ได้ เจสก็ตอบแทนด้วยการให้แหวนกับสร้อยเพชรกับหนูชุดหนึ่ง เป็นคอลเล็กชั่นรูปหัวใจด้วย แถมยังสลักชื่อย่อหนูไว้อีกต่างหาก คิดดูสิคะ...เขาใส่ใจหนูขนาดนี้แล้วจะไม่ให้หนูมโนได้ไง"

"นี่ แต่ตอนนี้เขากำลังหลอกให้เธอช่วยดูลูก ส่วนเขาก็ไปแรดกับผู้หญิงคนอื่นนะ แล้วคีนี่สองคนนั้นก็นอนห้องเดียวกันซัวร์"

"ไม่จริง!"

"อย่าหลอกตัวเอง ถ้าไม่เชื่อเธอก็ไปสืบดูสิ เขาต้องนอนด้วยกันอยู่แล้วแหละ"

"แต่หนูถามมารีก็กับลิโอแล้ว สองคนนั้นบอกว่าเมื่อคืนพวกเขาอน

กับเจส เซอร์ลีไม่ได้นอนด้วย"

"โถก...เด็กสองคนนั้นหลับลึกจะตายย หัวถึงหมอนก็หลับปุ๋ยยาว ถึงเช้า พอลุกหลับเจสก็คงย่องไปหาผู้หญิง แล้วที่หลอกเธอมาตุลาก็เพราะคืนนี้เขาอยากอยู่กับเซอร์ลีอย่างสบายใจไม่ต้องกังวล"

"พีดีดีจะตอกย้ำให้หนูเสียใจทำไมเนี่ย"

"บอกก็ครั้งแล้วว่าเพราะพี่ไม่ชอบที่เธอโมโหโลกตัวเองไม่เลิก"

"อันที่จริง...ถ้าลองพิจารณาอย่างมีเหตุผล คืนนี้เจสกับเซอร์ลีเขาก็ต้องนอนห้องเดียวกันอยู่แล้วนี่นา แล้วหนูต้องรู้สึกอะไรกับเรื่องนี้ด้วยหรือคะ"

"ต้องรู้สึกสิคะ!" จีรวดีแหงเสียงดัง "ผู้ชายที่เธอรักไปนอนกับผู้หญิงอื่น เธอควรรับไม่ได้แล้วก็เทเขาซะ!"

"แต่เขายังไม่ได้เป็นอะไรกับหนูนี่นา เขากียอมมีสิทธิเต็มที่จะไปมีอะไรกับใครก็ได้..."

ปลายสายพึมพำหาสวรรค์ พระเจ้า และสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างอ่อนใจ "งั้นก็แล้วแต่เธอละกันจะแม่คนสวยใจกว้างง...กว้างเป็นแม่น้ำ ทะเล และมหาสมุทร!"

"เอาเป็นว่า...ขอหนุรอดูของขวัญพิเศษจากเจสรอบนี้ก่อนได้ไหมว่า เขาจะให้อะไร ถ้าเป็นสิ่งที่ไม่มีอะไรให้มันต่อไปได้เลย...หนูก็จะหยุด"

คนปลายสายถอนหายใจใส่ดังเฮือกใหญ่ "ไม่ต้องทำมาพูดดีเลยณชา เธอก็พูดแบบนี้ทั้งปีทั้งชาติ เพราะต่อให้เจสเลือกโดนท่วยๆ มาให้เธอกลองหนึ่ง เธอก็หาเหตุผลกากๆ มามโนเข้าข้างตัวเองจนได้แหละ"

"พีดีดีเนี่ย...ปากร้ายเหมือนกันนะคะ สงสัยติดเชื่อมาจากสามี"

"ไม่ใช่ยะ!" จีรวดีเหวตอเบาๆ "นี่ฟังนะ เจสเขาแค่เอ็นดูเธอเหมือนเป็นลูกสาวคนหนึ่งเท่านั้น เจสอายุมากกว่าเธอดังก็ปีนั้นนี่ดูแล้วเธอก็เป็นเพื่อนรักของเจมีด้วย แซคบอกว่าเขาเคยถามเจสเกี่ยวกับ"

เรื่องของเธอบ่อยครั้ง ซึ่งพอถูกถามเจสก็จะมีเหตุผลที่ เขาไม่ชอบให้ใครพูดถึงความสัมพันธ์ของเธอกับเขาในเชิงชู้สาว เพราะเธอเป็นเพื่อนเจมี มันเลยทำให้เขาลำบากใจ"

"..."

"ช่างเถอะ พี่ย้ายไปก็คงไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมา เพราะยังงั้นเธอก็คงปิดหูปิดตาไม่ยอมรับฟังคำเตือนใครอยู่ดี แต่ปัญหาคือ...การที่เธอปล่อยให้ตัวเองมีข่าวเสียหายอย่างวันนี้ออกมาอีก ทั้งที่เพิ่งถูกปลดออกจากละคร พี่ว่าคุณโบว์คงไม่ยอมอยู่เฉยต่อไปแน่ เธอเตรียมตัวรับมือการแก้ไขสถานการณ์ของคุณโบว์ไว้ให้ดีเถอะหนา!"

เช้าวันต่อมาขณะณชาพาเด็กๆ ออกจากห้องเพื่อไปทานอาหารเช้าตอนเก้าโมง เมื่อเดินผ่านห้องข้างๆ ซึ่งเธอทราบว่าเป็นห้องพักของเซอร์ลีเจสก็เปิดประตูออกมาพอดี ร่างสูงใหญ่ของเขาสวมเสื้อเชิ้ตสีอ่อนปล่อยชายเสื้อออกนอกกางเกง และสวมกางเกงขาสั้นสีดำ ผมสีน้ำตาลเข้มค่อนข้างยุ่ง และเขาก็หยิบยื่นไปทั้งตัว ทว่าสภาพไม่เรียบร้อยดังกล่าวกลับทำให้เจสดูมีเสน่ห์ร้อนแรงเกินธรรมดาอย่างน่ากลัว

ตอนที่เซจักฟีทำหุยมองเขา ณชาต้องบอกตัวเองให้ตั้งสติไว้ในขณะที่เด็กชายตัวป้อมทั้งสองต่างพากันส่งเสียงทักทายผู้เป็นพ่อด้วยเสียงจ้าวจนเขาต้องรีบปรามให้เบาเสียงลง เพราะเซอร์ลียังหลับอยู่

"จะไปทานข้าวกันหรือครับ"

"ค่ะ"

"ลูกลงไปหาอะไรทานกับณชาก่อนนะ แต่ดื่มน้ำเสร็จจะรีบตามลงไป" เขามองลูกๆ แล้วเงยหน้าขึ้นยิ้มกับณชาพลางพยักหน้าให้หญิงสาวอย่างสุภาพอีกครั้ง เสมือนไม่รับรู้ถึงสีหน้าตลกตะลึงอึ้งงันอย่างปรับอารมณ์ไม่ทันของเธอเลย "ฝากเด็กๆ ด้วยนะครับ เตี่ยวผมตามไป"

หญิงสาวพยักหน้าเงิบๆ ด้วยท่าที่เรียบเฉยอย่างขมใจ รีบจุมมือเล็กๆ เดินผละไปอย่างรวดเร็ว เธอรับรู้ได้ว่าเจสเดินตามหลังมาติดๆ เพราะห้องพักของเธออยู่ติดกับห้องเซอร์วิส แต่เธอไม่ได้หันไปมองอีกเลย ทั้งที่รู้แะใจดีอยู่แล้วว่าอะไรเป็นอะไร ทว่านี่นับเป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นกับตาตอนเธออยู่กับผู้หญิงคนอื่นอย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัว ความรู้สึกตื่นตระหนกที่บอกไม่ถูกทำให้เธอมีเหงื่อเล็กน้อย เธอรักเขาและห่วงเขา ชอบคิดไปเองมาตลอดว่าเขาเป็นของเธอ ทั้งที่จริงเจสไม่เคยเป็นของเธอเลย...

ตอนที่ลงมาสวมทับที่ห้องอาหารเช้าของโรงแรม เจสพอจะรู้สึกได้ว่าธนาโกรธ แต่เขาก็แสร้งทำเป็นไม่รับรู้ เขาพอจะเข้าใจได้ว่าเธอต้องรู้สึกแย่อยู่แล้วที่มาพบว่าเธออยู่กับผู้หญิงอื่นทั้งคืน โดยที่ทั้งลูกๆ ให้เธอเป็นคนดูแลอย่างเห็นแก่ตัว อย่างไรก็ตาม...เขาไม่เคยรู้สึกผิดต่อธนามาก่อนเลย จนกระทั่งวันนี้

ภายนอกแล้วธนาไม่ได้ดูมีอะไรเปลี่ยนไปเลยเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา เธอยังคงมองเขาด้วยแววตาหลงใหลชื่นชมอย่างเต็มไปด้วยความปรารถนาอย่างเปิดเผย แต่ลึกๆ แล้วเขาก็รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างแปลกไป แต่เขาไม่เคยใส่ใจเธอมากพอที่จะวิเคราะห์ได้ว่าสิ่งที่ผิดสังเกตนั้นคืออะไร

"เด็กๆ ชนมากไหมครับ คุณคงลำบากน่าดู"

"ก็ไม่ชนเท่าไรหรอกค่ะ แต่ทะเลาะกันเกือบตลอดเวลาเลย"

"ขอโทษจริงๆ นะครับที่ผมรบกวนมากขนาดนี้"

"ไม่ได้รับกวนอะไรเลย ก็คุณจำเป็นจริงๆ นี่ละ แล้วอีกอย่างฉันก็สนิทกับลูกๆ คุณดีมากๆ พวกแกสนิทกับฉันยิ่งกว่าคุณหรือแฟนคุณด้วยซ้ำ ไม่ต้องเกรงใจนะค่ะ"

ยิ้มหวานๆ ของธนาทำให้เจสชะงักไปเล็กน้อย เขาเกือบจะคิดว่าเธอจงใจพูดจาประจบประชันและทำท่ากระด้างแข็งขึ้นอย่างที่ไม่เคยทำกับเขา

มาก่อน แต่พอพิจารณาจากสีหน้าและแววตาเธออย่างชัดเจนแล้ว เขาก็รู้สึกว่ามันน่าจะใช่ ดวงตากกลมโตเป็นประกายสดใสของเธอยังคง...แสดงออกว่าเขาคือสุดยอดปรารถนาของเธอ บางทีการคิดเข้าข้างตัวเองแบบนี้ก็ทำให้เขากระอักกระอ่วนอยู่ไม่น้อย

ชายหนุ่มยอมรับว่าลำบากใจถึงขั้นรู้สึกไม่ดีที่ตนซู้สึกกับเขาแบบนี้ ทั้งที่เธอเป็นเพื่อนสนิทของเจมี...ลูกสาวของเขา แต่สิ่งที่เขาทำได้ก็แค่เพียงการวางแผนต่อความต้องการของเธอ ภาวนาเงิบๆ ให้เธอเลิกคิดอะไรเกินเลยกับเขาโดยเร็วที่สุด เจสไม่เคยรังเกียจที่เธอคิดแบบนี้กับเขา ไม่ได้ตะขิดตะขวงใจที่เธออายุน้อยกว่ามาก อีกทั้งเธอยังเป็นผู้หญิงที่น่ารักจิตใจดี มีความเปิดเผยจริงใจ แล้วยังเป็นคนมีอารมณ์ขันด้วย แต่เขาไม่อยากจะคิดอะไรเลยเกี่ยวกับผู้หญิงที่เป็นเพื่อนกับลูกสาวตัวเอง เจสคิดว่ามันเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจ

ระหว่างนั้นมีสายจากบุริสกรโทรเข้ามา ธนาโดนบ่นจนหูชาอยู่ห้านาที และคงจะนานกว่านั้นมากแน่ๆ หากอีกฝ่ายไม่โดนตามไปเข้าห้องประชุมด่วน พอเธอวางสายจากเจ้านายแล้วถอนหายใจออกมายาวๆ เจสก็เอื่อยขึ้น

"ผมเห็นข่าวแล้ว ตอนนี้คุณโอเคใช่ไหม"

ธนาเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นเจสแสดงความสนใจเรื่องส่วนตัวของเธออย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขาอาจจะกำลังรู้สึกอะไรก็ได้ที่หลอกให้เธอมาช่วยดูแลลูก ส่วนตัวเองก็ไปเร่ร่อนกับหญิงอื่น...ธนาคิดในใจดังนั้นแล้วก็ยิ้มหวานปานจะหยดให้เขาด้วยความยินดีอย่างไม่มีพอร์ม..."ดีใจที่คุณเพิ่งเคยตามแบบนี้เป็นครั้งแรก นึกว่าคุณไม่เคยรู้เรื่องอะไรของฉันเลยเสียอีก"

"แซดโทรมาแล้วให้ฟังตั้งแต่เมื่อวานนะครับ" เขาเฉลย แต่หาได้ทำเป็นคนฟังเกิดความผิดหวังจนหัวใจเหี่ยวแฟบไม่ เธอยังคงมองเขาด้วยดวงตาเป็นประกายสดใส

"ไม่ต้องห่วงนะคะ ฉันโอเคดีทุกอย่าง เมื่อคืนยังฝันดี...ฝันถึงคุณอยู่เลย"

"ฝันว่า...?"

"ฝันว่าจูนโฮมาหาฉันที่คอนโดฯ ค่ะ...หมายถึงไอดอลเกาหลีที่ฉันตั้งอยู่นะ" หญิงสาวอธิบายพลางยิ้มอ่อน ตอนนี้เธอติดความเป็นตึงเกาหลีมาจากเพื่อนรุ่นพี่ในแก๊งค์นี้สายแข็งนิดหน่อย "แล้วที่นี้...จูนโฮก็จูบฉันและขอมืออะไรด้วย แต่ทั้งที่ฉันเลิฟจูนโฮมาก แต่กลับปฏิเสธเขาแล้วบอกว่าฉันทำแบบนั้นไม่ได้จริงๆ เพราะฉันมีผู้ชายที่ฉันรักอยู่แล้ว...จริงๆ ในฝันเมื่อคืนก็ไม่มีคุณโผล่มาหรอกนะคะ แต่ฉันแค่อยากจะบอกว่าแม้แต่ในฝันฉันยังแคร์คุณถึงขนาดนั้นเท่านั้นแหละ"

เจสมองหน้าเธอแบบอึ้งงันไปเลย ก่อนจะขยับตัวพลงกระแอมกระไอเบาๆ เหมือนเสียอาการไปนิดๆ หนาตาแอบขำในใจ เชื่อว่าที่เป็นแบบนี้ น่าจะเป็นเพราะเมื่อคืนเขาเหนื่อยมากและนอนน้อย ด้วยปกติเจสไม่เคยแสดงความรู้สึกออกมาให้เธอเห็นง่ายๆ

"แล้ว...ที่คุณโดนถอดจากละครไปสองเรื่อง และอาจจะมีปัญหาอื่นตามมาอีก แสดงว่าเรื่องของผมมันกระทบกับงานของคุณมากจริงๆ คุณคิดว่า...เราควรแก้ปัญหาเรื่องนี้ยังไงดี ส่วนหนึ่งมันเป็นความคิดผมที่เคยขอให้คุณเข้ามาช่วยเหลือเรื่องเจมีกับมาร์กีสโอ ในขณะที่ปัญหาของผมหมดไปแล้ว แต่คุณกลับต้องมาลำบากเพราะข่าวที่มาพัวพันกับผมอยู่ ถ้ามีอะไรที่ผมพอจะช่วยให้..."

หนาตาแอบยิ้มในใจที่เห็นว่าเจสสุภาพเกินกว่าจะตำเธอตรงๆ ว่าทั้งหมดนี้ล้วนเป็นความคิดเธอที่ชอบโมโนลอคตัวเอง ในเมื่อใจเขาเองก็ต้องคิดอยู่แล้ว เพียงแต่ไม่พูดออกมาตรงๆ ว่า...ต่อให้เธอมีเรื่องพัวพันหรือมีเหตุให้ต้องเจอเข้ากับลูกๆ ทุกวันวันละสิกรอบ แต่ถ้าเธอไม่เก็บไปโมโนเป็นตุเป็นตะแล้วเอาไปพูดหรือโพสต์ลงโซเชียลมีเดียในทำนองนั้นให้คนพากันแซะด้วย

ความหมั่นไส้แถมสมเพช เธอก็คงไม่ต้องเจอปัญหาอะไรเลย แต่นี่เธอทำตัวเองทั้งนั้น...

"ไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ ฉันแก้ปัญหาเรื่องนี้เองได้"

"แต่การที่โดนถอดจากบทนางเอกไปแล้วสองเรื่อง ความเสียหายมันไม่น้อยเลยนะครับ"

"จริงๆ แล้วเรื่องแรกที่โดนถอด ฉันเองก็ไม่ได้อยากได้บทนั้นเท่าไรหรอกค่ะ เพราะตั้งแต่มีข่าวออกมาว่าฉันจะเล่นเรื่องนั้น แฟนนิยายเขาก็พากันแอนตี้ว่าฉันไม่เหมาะที่จะรับบทนี้ โดนถอดไปก็ดีแล้ว"

"งั้นเหอ...แต่การจะหาใครมารับบทอะไรในแต่ละครั้ง มันคงสมจริงทุกอย่างยากพอสมควรครับ"

ณชาพยักหน้า "อย่างเรื่องล่าสุดของฉันที่ออนแอร์อยู่ โดนด่าอย่างหนักว่าข้อมูลในละครไม่ปะ๊ะ แต่จริงๆ หลายจุดคนทำสคริปต์เขาเขียนมาปะ๊ะแล้ว แต่ตอนถ่ายผู้กำกับเขาไม่เอามันก็ต้องเปลี่ยน ซึ่งหลายๆ บ้างจัยมันก็ควบคุมได้ยาก"

"แล้วอีกเรื่องที่คุณโดนถอดไปละ คุณไม่เสียตายเป็น?"

ณชาไหวไหล่เบาๆ ทำสีหน้าให้เขารู้ว่าเธอก็ไม่ได้แคร์สักเท่าไร "ก็ไม่เชิงว่าไม่เสียตายเป็น ฉันชอบบทนั้นมากนะ แต่การต้องเล่นเป็นบทผู้หญิงที่อายุมากกว่าตัวเองห้าปี แถมยังเป็นคนฉลาดและนิสัยดีแบบนางเอกเรื่องนั้น บอกตามตรงว่าฉันไม่มั่นใจเลย"

เจสเลิกคิ้วเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้าเป็นเชิงรับยิ้มๆ

"นางเอกเป็นสาวไฮโซที่เกิดมาในครอบครัวผู้ดี มีหน้ามีตาในสังคม และมีพร้อมไปหมดทุกอย่าง ครอบครัวอบอุ่น เรียนเก่งอย่างน่าชื่นชม มาตั้งแต่เด็ก เป็นนักเรียนทุน และเป็นนักวิจัยที่จบมาจากมหาวิทยาลัยระดับท็อปเท็นของโลก เธอไม่เคยเชื่อเรื่องผี แต่อยู่ๆ ก็มากลายเป็นคนเห็นผีที่ต้องคอยให้ความช่วยเหลือผี แต่เธอไม่สามารถพูดเรื่องนี้กับใคร

ตรงๆ ได้ เพราะตัวเองเป็นนักวิทยาศาสตร์...บอกตามตรงว่าฉันจินตนาการตัวเองเป็นผู้หญิงแบบนั้นไม่ออกเลย นอกจากจะไม่มีอะไรเหมือนเขาแล้วตอนนี้ฉันยังเรียนไม่จบปริญญาตรีด้วยซ้ำ แถมยังขาดเรียนบ่อยและไม่ค่อยตั้งใจเรียนด้วย นี่โดนผู้ปกครองโทรมาด่าทุกวัน เมื่อกี้ก็เพิ่งโดนไปหมาดๆ หว่ามัวติดผู้ชายจนลืมการเรียน..."

ชายหนุ่มฟังแล้วหลุดปากออกมาอย่างไม่ตั้งใจ ก่อนจะรีบพึมพำขอภัย เธอที่เขาเสียมารยาท "ผมไม่ได้ตั้งใจจะหัวเราะเยาะนะครับ ขอโทษด้วย"

"ไม่เห็นเป็นไรเลย ไม่ต้องคิดมากหรอกค่ะ ฉันตั้งใจพูดเรื่องตลกให้คุณขำอยู่แล้ว" เธอบอกด้วยรอยยิ้มที่หวานยิ่งกว่าเดิม แม้จะรู้ว่าการทอดสะพานจนเกินงามมักทำให้ผู้ชายติง ขยาตมากกว่าจะชอบแล้ว ก้าวข้ามมา แต่เธอก็จะทำ

"แต่ฟังดูแล้วน่าเสียดายบทเรื่องนี้นะ คุณไม่ชอบรับบทอะไรที่มันท้าทายความสามารถแบบนี้หรือหือครับ"

"ชอบค่ะ แต่บางทีก็รู้สึกว่ามันท้าทายเกินไป"

เจสียัมพลางพยักหน้า ก่อนจะหันเหความสนใจไปที่เด็กๆ เพราะไม่มีประเด็นที่จะคุยกับเธอต่อไปแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623693.html>